

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

19. ČÍSLO / XIX. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

15. KVĚTNA 2011

Z obsahu:

Ve světle Velikonoc
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
27. dubna 2011
- strana 2 -

**„Nechtěl jsem kázat,
mluvit anglicky a být
daleko od domova...“**

řiká s úsměvem
P. Anthony Saji, mladý
kněz z Kongregace
vincentinů
- strana 4 -

Křesťanská modlitba
Charles de Foucauld
- strana 6 -

**Modlitba mě naučila žít
zcela pro Boha**
Jean-Louis Barré
- strana 7 -

O pravé mariánské účtě
P. Filip M. Ant. Stajner
- strana 8 -

**Slova a činy
pro záchranu Židů**
Směrnice Pia XII.
nalezené v archivu
Mons. Palatucciho
- strana 9 -

**Evropa
a její ideologičtí bohové**
Andreas Laun
- strana 10 -

Potrat - a pak...?
- strana 11 -

Neděle Dobrého pastýře - den modliteb za povolání k duchovnímu stavu

Čtvrtou neděli velikonoční se nám představuje Pán jako Dobrý pastýř. Z jeho slov a podobnosti poznávám kromě jeho dobroty ještě další neodmyslitelnou vlastnost, a to jeho jedinečnost: není jiného pas-

Editorial

tyře, není jiných dveří do ovčince než sám Ježíš. Všichni ostatní, kteří by ho chtěli předběhnout či obejít, kteří by se chtěli za něho vydávat, ačkoliv nevešli „skrze něho“, jsou ve skutečnosti zloději, kteří kradou a zabíjejí. Ježíš to prohlašuje bez ohledu na to, že mu někdo bude vytýkat nadřazování a monopol pravdy. Taková je skutečnost, která z Otcovy vůle trvá od věčnosti. Jiná skutečnost se nestane pravdou, i kdyby její klamné zdání trvalo tak dlouho, že jsme si na ně již zvykli.

V evangeliu svatého Jana se setkáváme jen se dvěma podobnostmi a obě svým způsobem vyjadřují stejné téma: Ježíš Kristus je jediný dárce a správce života. Je to tedy dvojitý obraz naprosté nezbytnosti vnitřního spojení s jediným Kristem. Podobnost o vinném kmeni, které přednesl při svém loučení v rámci Poslední večeře, zdůrazňuje jednoznačně: křesťan musí být součástí jediného kmene. Bez něho nemůžeme činit nic ani přinášet ovoce. Kdo naopak zůstane v něm, může přinést mnoho ovoce, dosáhne s Pánem od Otce všeho, a tím bude Otec oslaven.

Podobenství o ovčinci mluví rovněž o tom, že božský Pastýř přišel, aby jeho ovce měly život a měly ho v hojnosti. V tomto podobnoství se však podrobněji zabývá také otázkou, co předávání tohoto života ohrožuje. Mluví výslovně o zlodějích, lupičích, kteří zabíjejí a působí zkázu, o vlku, který ovce uchvacuje. V tomto podobnoství vyslovuje tedy Pán nejen varování, ale i svůj smutek nad tím, že jeho Nepřítel působí osobně i skrze své náhončí škodu právě těm ovčím, za které Pastýř dává svůj život.

Stojí zde tedy ve smutném kontrastu Ježíšova nesmírná lás-

ka k ovčím, za které dává svůj život, a úklady nepřítel, který s vynalézavostí a podlostí jeho ovčím ubližuje, a dokonce je zabíjí. K tomuto stesku ho podnítil příběh slepého od narození, kterého Pán

s láskou uzdravil a kterého farizeové a zákoníci pronásledují. Tito „škůdci“ se stali pro něho takřka symbolem všech, kteří vnikají do ovčince „odjinud“ a kteří nejsou ztotožnění s Pastýřem. Tito zloději tedy nepřicházejí jediným autentickým „vchodem“, kterým je sám Ježíš Kristus.

Ovčinec s pevnou ohradou a jediným jednoznačným vchodem je mimo všechnu pochybnost jediná Kristova Církev tak, jak ji sám Pán ustanovil a vybalil ohradou pevné apoštolské nauky. Tento ovčinec je ovšem něco mnohem více než jen ohrazený prostor, který chrání před vlky. Je to především Boží svatyně ve světě a pro svět.

Před dvěma tisíci lety mluvil Pán o tom, že jeho ovce za cizím nikdy nepůjdou, utečou od něho, protože cizí hlas neznají. Ale my se dnes stáváme svědky také opačného jevu. Mluvil o něm Benedikt XVI. ve své homilii v Missa chrismatis na Zelený čtvrtek: velká část Božího lidu se vyznačuje nevírou a vzdalováním od Boha. „Ústřední křesťanské země se staly unavené svou vírou, znuděné vlastní kulturou, nechťejí poznávat víru Ježíše Krista.“ Ocitli jsme se tedy v situaci, kde panují opačné poměry. Ovce nechťejí slyšet hlas pravého Pastýře. Jak jinak k tomu mohlo dojít, než že je mohli příliš dlouho bez zábran klamat falešní pastýři, převlečení vlci, kteří je tak dlouho krmlili špatnou stravou, až jim zkazili žaludek a ony zdravou stravu nesnesou.

Trvalo to příliš dlouho, než jsme konečně od katolického biskupa v zemi protestantů uslyšeli, že to už tak dál nejde, aby se jen katolíci zodpovídali a byli napadáni a aby evangelická strana katolíky z nadřazené pozice degradovala. I my si můžeme

Dokončení na str. 13

Ve světle Velikonoc

*Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci 27. dubna 2011*

Drazí bratři a sestry, v těchto prvních dnech velikonoční doby, která trvá až do Letnic, jsme ještě naplnění svěžestí a novou radostí, kterou vnesly liturgické obřady do našich srdcí. Proto bych se dnes chtěl krátce zamyslet nad Velikonocemi, srdcem naší víry. Všechno totiž má východisko zde. Zmrtvýchvstalý Kristus je základ naší víry. Z Velikonoc vyzařuje jako ze zářivého žhoucího středu všechna liturgie církve a čerpá z něho obsah i smysl. Liturgická oslava smrti a zmrtvýchvstání Krista není prostá připomínka této události, nýbrž je to zpřítomnění tajemství pro život každého křesťana a pro každé církevní společenství, pro náš život. Víra ve zmrtvýchvstalého Krista přetváří život, působí v nás ustavičně zmrtvýchvstání, jak píše svatý Pavel prvním věřícím: *Byli jste ovšem kdysi tmou, ale teď jste světlem v Pánu. Žijte jako děti světla; Ovoce tohoto světla totiž záleží ve všestranné dobrotě, spravedlnosti a životě podle pravdy.* (Ef 5,8-9)

Velikonoční „forma“

Jak se tedy můžeme stát živými Velikonocemi? Jak může získat velikonoční „formu“ celý náš vnitřní i vnější život? Musíme vyjít od autentického pochopení Ježíšova zmrtvýchvstání: taková událost není prostým návratem do původního života, jak tomu bylo u Lazara, Jairovy dcery nebo naimského mládence, ale něco zcela nového nebo odlišného. Kristovo zmrtvýchvstání je zacíleno k životu, který už není podroben pomíjejícímu času, životu ponořenému do Boží věčnosti. V Ježíšově zmrtvýchvstání začíná nový způsob lidského života, který osvětluje a přetváří naši každodenní cestu a otevírá kvalitativně jinou a novou budoucnost pro

celé lidstvo. Proto svatý Pavel nejen nerozlučným způsobem spojuje zmrtvýchvstání křesťanů se zmrtvýchvstáním Ježíše (srov. 1 Kor 15,16.20), ale ukazuje také, jak je třeba žít velikonoční tajemství v každodennosti našeho života.

Věci „na zemi“

V listě Kolosanům říká: *Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi.* (3,1-2) Při četbě tohoto textu by se na první pohled mohlo zdát, že Pavlovi jde o pohrdání pozemskou skutečností, že nás tedy zve, abychom zapomněli na tento svět utrpení, nespravedlností, hříchů, abychom předem žili v nebeském ráji. Myšlenka na „nebe“ by v takovém případě byla druhem odcizení. Ale k pochopení pravého smyslu této Pavlovy věty stačí nevytrhovat ji z kontextu. Apoštol upřesňuje velmi dobře, co rozumí pod věcmi „shůry“, které má křesťan vyhledávat, a co pod věcmi „na zemi“, kterých se má vystríhat. Podívejme se především, jaké jsou to věci „na zemi“, kterých je třeba se varovat: *smilství, nečistota, chlípnost, zlá žádostivost a ona chamtivost, která je modloslužbou* (3,5-6). Dát v sobě umřit nenasytěnou touhu po pozemských dobrech, egoismu, koření každého hříchu. Když tedy Apoštol vyzývá křesťany, aby se rozhodně distancovali od „věcí na zemi“, chce, abychom jasně pochopili, co patří ke „starému člověku“, kterého musí křesťan svléci, aby mohl obléci Krista.

Věci „shůry“

Tak jako svatý Pavel jasně řekl, že kterým věcem není třeba lnout vlastním srdcem, se stejnou jasností ukazuje i „věci, které pocházejí shůry“ a které má

Dokončení na str. 12

Pastýř a jeho ovce

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Znám své a znají mě moje.

Dnes je den, kdy se ti tvůj Pán představuje jako Dobrý pastýř. Máš tak vzácnou příležitost, aby sis znovu uvědomil, jaké se ti skrze něho dostává od nebeského Otce péče a starostlivosti a co od tebe *Pastýř a strážce tvé duše* očekává. Pán ti však chce také ukázat, že ti hrozí nebezpečí od samozvanců, kteří se k tobě snaží přiblížit se záměrem uškodit tobě i jemu.

Tvůj Pán není *pastýř najatý za mzdu*⁽¹⁾. Dělá všechno pro to, aby tě uchránil před každou škodou, a tím spíše záhubou. Ujímá se tě z čisté lásky, protože jsi jeho.

Podle čeho se však poznají jeho ovce? Vyznačují se tím, jak dobře *znají jeho hlas*. Jeho ovce jdou za ním. A jdou za ním důsledně, protože mu bezmezně důvěřují, že kamkoliv vede své ovce, vede je na tu nejlepší pastvinu. Takové je tedy tvoje povolání: *jít v jeho šlépějích*.

Některé z nich jsou ovšem krvavé. Aby jeho ovce *měly život a měly ho v hojnosti*, jde ve své péči a lásce tak daleko, že za ně *dává svůj život*⁽²⁾. Zášť jeho nepřátel už jednou dosáhla toho, že se smluvili, jak by tvého Pastýře připravili o život. Netušili, že právě těmi *krvavými ranami*, které mu způsobí, Ježíš vykoupí a *uzdraví* své ovce. A také právě proto, že vynesl hříchy ovcí na dřevo, *Otec* ho tolik *miluje*⁽³⁾. Chce, abys to měla na paměti a vzpomněla si na to, kdykoliv i ty, ačkoliv *děláš dobře, musíš trpět*. Zanechal ti příklad, protože čím více jsi i v tomto ohledu podobná svému Pastýři, tím více Otec miluje i tebe.

Dnes tě Pán chce upozornit především na jedno zvláštní utrpení, které i tobě může připravit jeho nepřítel, protože těžce nese, že už nejsi *bludná ovce* a *vrátila ses k Pastýři své duše*. Rád by tě znovu všemožně připravil o jeho dary. Posílá ti do cesty své najaté pomocníky.

Dobrý pastýř vybudoval pro své ovce bezpečný ovčinec ve své církvi, *kteou on vydobyl svou krví*⁽⁴⁾. Je do ní jediný vchod a tím je sám Ježíš. Ale zlí nepřátelé si hledají způsob, jak proniknout i sem. *Já vím, že po mém odchodu vniknou mezi vás draví vlci a že nebudou šetřit stádo*⁽⁵⁾. Chceš-li se uchránit hrozícího nebezpečí, nezbude než se mít na pozoru. A právě to se neobejde bez bolestných zkušeností.

Lživí proroci přicházejí také *v rouše ovčím*, a co horšího, budou to *lidé z vašeho vlastního středu, kteří se budou snažit převrácenými řečmi strhnout za sebou učedníky. Proto buďte bdělí*⁽⁶⁾. Ti, které jsi léta znala, žila v jejich společnosti, kterým jsi důvěřovala pro jejich postavení

a znalosti, mohou tě náhle překvapit a zranit bolestným poznáním, že se ve skutečnosti pod svým ovčím rouchem skrývali jako *draví vlci*⁽⁷⁾. Nesmí tě to udivovat. Pán mluví ze své osobní zkušenosti. Jeho vlastní učedník, kterému krátce předtím podal s láskou namočenou skývu, přiblíží se zrádně ke svému Mistru nikoli jako násilník, ale s políbením jako věrný přítel. Jeho pravá podoba je znásobena za ním, v zástupu *s meči a kyji*⁽⁸⁾.

Poznáte je podle jejich ovoce⁽⁹⁾, které je jiné než u tvého Pána. Jaký je tvůj Pastýř? To, co jej především charakterizuje, je jeho nekonečná dobrota a láska. Apoštol, který s ním tři léta sdílel jeho život, může o tom vydat výmluvné svědectví: *Nikdy neudělal nic špatného a nikdo od něho neuslyšel lživé slovo. Když mu spílali, on jim spíláním neodplácel, když trpěl, nevyhrožoval. Pán se za tebe obětuje, vynesl tvé hříchy na dřevo, ale cizí pro tebe neudělají vůbec nic. Naopak. Přicházejí, aby za mzdu ve službách Nepřítele kradli, zabíjeli a ničili*.

Kradou ovcím především pravdu a světlo. Pánovo slovo, které bezpečně svítí na cestu, nahrazují nápady slepých, které i ovce oslepují a vedou do jámy zkázy⁽¹⁰⁾. Zabíjejí milost a svobodu. Zatím co Pán oživuje a uvádí do svobody Božích děti, oni nakládají pouta otroctví a zlých závislostí⁽¹¹⁾. Tak ničí lásku, radost a naději, kterou ti Ježíš tak draze vydobyl a kterou ti nikdo jiný darovat nemůže, protože jen ten, kdo *vejde skrze něho, bude spasen*. Oni nevstupují Dveřmi. Přicházejí o to hlučněji se svými falešnými spasiteli a představují je zbloudilým ovcím, aby svou spásu začaly hledat raději samy v sobě, ve svém sebeuskutečnění a ve svém vlastním osvětleném rozumu, v magických silách kosmu a přírody či v postavení nebeských znamení.

Přikrádají se za tebou, jako by ti mohli nabídnout něco více než tvůj Dobrý pastýř, který před zraky těchto nepřátel jako Pán pro tebe prostírá svůj stůl⁽¹²⁾. Nevěř jim. *Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh právě toho Ježíše*. Chceš-li proto zůstat Pánovou ovcí, ani je neposlouchej a *utíkej před nimi* a tak se *zachraň z tohoto zvráceného pokolení*. Čím větší je tvá bolest z tohoto pohoršení, s tím větší důvěrou se obrať na svého dobrotivého a milosrdného Pána s prosbou, aby vytrhl z moci nepřátel ty, kteří žalostně bloudí, a stále obnovuj svou důvěru: *I kdybych šel temnou roklí, nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se mnou. Tvůj kyj a tvá hůl, ty jsou má útěcha*⁽¹³⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 10,13; ⁽²⁾ Jan 10,15; ⁽³⁾ Jan 10,17;

⁽⁴⁾ Sk 20,28; ⁽⁵⁾ Sk 20,29; ⁽⁶⁾ Sk 20,30–31;

⁽⁷⁾ Mt 7,15; ⁽⁸⁾ Mt 26,55; ⁽⁹⁾ Mt 7,16;

⁽¹⁰⁾ Mt 15,14; ⁽¹¹⁾ srov. Gal 4,9;

⁽¹²⁾ srov. resp. žalm 23; ⁽¹³⁾ tamtéž.

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 2,14a.36-41

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti apoštoly a slavnostně promluvil k lidem: „Ať je úplně jasno celému izraelskému národu toto: Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh právě toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali.“ Když to uslyšeli, proniklo jim to srdce a ptali se Petra i ostatních apoštolů: „Bratři, co máme dělat?“ Petr jim odpověděl: „Obráťte se! A každý z vás ať se dá pokřtít ve jménu Ježíše Krista, aby vám byly odpuštěny hříchy, a jako dar dostanete Ducha svatého. Vždyť to zaslíbení platí vám i vašim dětem, ale také všem, kdo jsou ještě daleko, které si povolá Pán, náš Bůh.“ Ještě mnoha jinými slovy je zapřísahal a vybízel: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!“ Ti, kdo jeho slovo ochotně přijali, byli pokřtěni. A ten den se k nim přidalo na tři tisíce lidí.

2. čtení - 1 Petr 2,20b-25

Milovaní! Když děláte dobře, a přesto musíte trpět, je to milé Bohu. K tomu jste přece byli povoláni. Vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. „On nezhrěšil a nikdo od něho neslyšel nic neupřímného.“ Když mu spílali, on jim to spíláním neodplácel, když trpěl, nevyhrožoval, ale ponechal vše tomu, který soudí spravedlivě. On sám na svém těle vynesl naše hříchy na dřevo kříže, abychom byli mrtví hříchům a žili spravedlivě. Jeho ranami jste uzdraveni. Byli jste kdysi jako bludné ovce, ale nyní jste se vrátili k pastýři a strážci svých duší.

Evangelium - Jan 10,1-10

Ježíš řekl: „Amen, amen, pravím vám: Kdo nevchází do ovčince dveřmi, ale vniká tam jinudy, to je zloděj a lupič. Kdo však vchází dveřmi, je pastýř ovcí. Vratný mu otevře a ovce slyší jeho hlas. Volá své ovce jménem a vyvádí je. Když všechny své ovce vyvede, jde před nimi a ovce ho následují, protože znají jeho hlas. Za cizím však nikdy nepůjdou, ale utečou od něho, protože hlas cizích neznají.“ Ježíš jim pověděl toto přirovnání, ale oni nepochopili, co jim tím chce říci. Ježíš proto řekl znovu: „Amen, amen, pravím vám: Já jsem dveře k ovcím. Všichni, kdo přišli přede mnou, jsou zloději a lupiči, ale ovce je neuposlechny. Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mě, bude zachráněn; bude moci vcházet i vycházet a najde pastvu. Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a působil zkázu. Já jsem přišel, aby měly život a aby ho měly v hojnosti.“

„Nechtěl jsem kázat, mluvit anglicky a být daleko od domova...“

...říká s úsměvem P. Anthony Saji, mladý kněz z Kongregace vincentinů, který pochází z Indie, působí ve východní Africe a zároveň přináší Ježíše do všech konců světa. Vypráví o svém dětství, o touze po kněžství a o tom, jak Ježíš mocně působí, když se mu dáme bezvýhradně k dispozici.

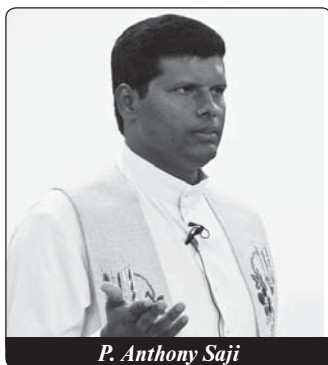
P. Anthony Saji je nejstarší ze čtyř sourozenců. Narodil se v roce 1977 a své rané dětství prožíval radostně a bezstarostně. Jeho rodiče jsou praktikující katolíci a zvláště maminka má prostou a hlubokou víru, v níž vychovávala i své děti. Od dětství v Anthonym rostla touha po kněžství. Živil ji v sobě jako sladké tajemství. Když mu bylo dvanáct let, postihla však rodinu těžká zkouška. Otec přišel o svou firmu a zůstal mu vysoký dluh. Zoufal si a snad poprvé v životě ho Anthony viděl s lahví alkoholu v ruce. Matka mu ji tehdy něžně sebrala a těšila ho: „Byli jsme s tebou v časech hojnosti, budeme s tebou i v čase chudoby. Ježíš nám pomůže.“ Proдали všechno, co měli, včetně snubních prstýnků.

Otec ale nemohl sehnat jinou práci, protože měl částečně chromou pravou ruku. Obživa rodiny padla na nejstaršího syna. Po nocích přecházel do sousedního státu a prodával tam kešu oříšky. Vracíval se ve tři hodiny ráno, pomodlili se s maminkou desátek růžence a šel si na tři hodiny lehnout. Na učení mu nezbýval čas, a tak procházel se špatnými známkami. Myslel si, že tím je s jeho snem o kněžství konec. Trvalo to pět let. Poté tatínek svou firmu vybudoval znovu a rodina postupně získala zpět všechno, o co přišla.

V Anthonym se ozvalo volání po kněžství znovu. Požádal o přijetí v několika kongregacích, ale byl odmítnut. Jednou pro špatný prospěch, podruhé pro svou ostýchavost při vystupování před lidmi. Nevzdal to. „Ježíši, jestli mě chceš, tak mi ukáž, kam mám jít.“ Požádal o příje-

tí v Kongregaci vincentinů a vyšlo to. Bůh má plán!

Těšil se z toho, že ho přijali vincentini. Myslel si: „Je to lokální kongregace, nebude se tam mluvit anglicky, budu blízko domova a mohu jezdit často k rodičům. A nebudu muset kázat,

P. Anthony Saji

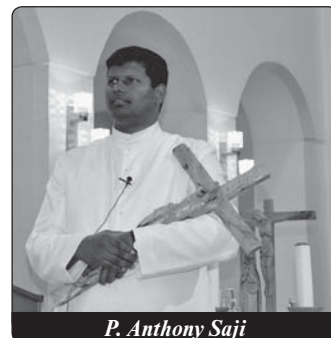
když mám takovou trému. Budu sloužit v sakristii, v knihovně nebo budu pracovat se starými lidmi. Ti jsou mou radostí.“ Jak moc se mýlil! Bůh s ním měl plán, který byl naprosto odlišný! Dnes káže denně anglicky od rána do večera a domů se dostane jednou za dva roky.

Oficiálním jazykem Kongregace vincentinů provincie Marymatha byla angličtina. Od začátku probíhalo veškeré studium

a formace v angličtině, mluvit rodnou řečí malayalam bylo zakázáno. Anthony prvních pár měsíců mlčel, anglicky uměl jen několik slov. Málem byl kvůli tomu z kongregace i propuštěn. Hodně se modlival v kapli. Stále si opakoval nápis vyšívaný na lemu oltářního plátna, ačkoli nevěděl, co znamená: „The Spirit of the Lord is upon me, for he has anointed me to bring Good News to the poor.“ (Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst - Lk 4,18.)

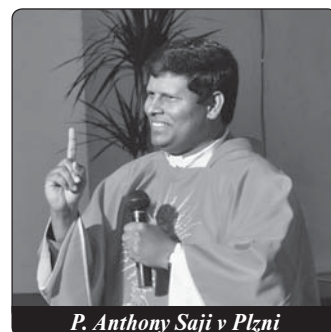
Tři roky studoval P. Anthony filosofii ve městě Bangalore a v roce 2002 byl poslán do východní Afriky do misie založené P. Billem. P. Bill byl vincentin, který ve 48 letech dostal dva těžké infarkty a byl upoután na lůžko. Na exerciciích se setkal s Ježíšem, byl uzdraven a od té doby celých třicet let cestoval po světě a hlásal Ježíše, který žije dnes stejně jako před dvěma tisíci lety, touží se setkat s člověkem a uzdravit ho.

P. Anthony vystudoval teologii na Tangaza College v Nairobi (Keňa) a v prosinci 2006

P. Anthony Saji

byl vysvěcen na kněze. Jaká radost! Teď budu nějakou dobu pomocníkem faráře, budu se od něj učit, odpočinu si. - Omyl. P. Anthony dostal měsíc volna a pak byl pověřen zástupcem za faráře v jedné z nejobtížnějších afrických farností spravovaných vincentiny - v Uvinze na západě Tanzánie. Potom byl přerazen do Entebbe v Ugandě, kde nyní odpočívá otec Bill. Vystavěl tam chrám Zázračné medailky a zároveň měl za úkol vybudovat exerciční centrum

P. Anthony Saji v Plzni

ve městě Masaka (Uganda) vzdáleném 180 km od Entebbe. V Masace získali vincentini krásný pozemek na vrcholu kopce. Otec Anthony tam přijel a našel buš. Žádná voda, žádná elektřina. Jak začít? Jestli je to Boží dílo, On to zařídí. Otec tam nějakou dobu přespával v autě, pak se ho ujal místní farář. Kdo nezná Afriku, nepochopí, jak je těžké tam žít a působit. Špatné hygienické podmínky, chudoba, zločinnost. Na druhou stranu obrovská žízeň lidí po Bohu, který je v mnohých případech jeví poslední nadějí...

V únoru 2008 byl v Masace dokončen dům pro kněze a v březnu 2009 kostel Božího Milosrdenství. Dnes je to nádherné místo ztišení, kam proudí

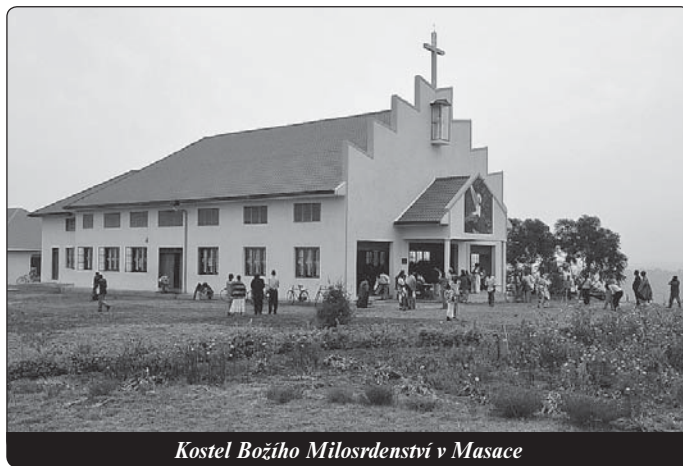

P. Anthony Saji s mládeží

stále víc lidí, aby načerpali síly do dalších všedních dnů. Přibyla ještě ubytovna pro účastníky exercicií a kuchyň.

Velkým milníkem v životě P. Anthonyho bylo jeho pověření nástupnictvím otce Billa. Několik dnů před svým odchodem na věčnost mu P. Bill přenechal svou činnost a P. Anthony poprvé sloužil mši svatou s modlitbami za uzdravení. V Gulu v Ugandě na ni tehdy přišlo tři sta tisíc lidí. Když mu P. Bill 14. března 2008 v noci zemřel v náručí, byl zdrcen stejně jako celá kongregace a statisíce lidí, kterým P. Bill zprostředkoval setkání s Ježíšem, uzdravení a nový život. Všichni se modlili za nástupce. Volba padla na P. Anthonyho. Byl tehdy teprve rok po vysvěcení, neznalý světa a bez zkušeností s vedením šestidenních exercicií. Pomohla mu Matka Boží. Vroucně se k ní modlil a prosil o pomoc. „Musíš učit o mém Synu pravdu,“ řekla mu a odňala mu nejistoty, trému a obavy. A láska P. Anthonyho k jeho nebeské Mamince ještě vzrostla. Line se celým jeho učněním a vrcholí v sobotní promluvě věnované pouze Panně Marii.

P. Anthony Saji pokračuje v díle P. Billa. Cestuje po světě a vede šestidenní exercicie v tichu, kde se lidé zklidní, otevřou Pánu Bohu, jsou s to setkat se s Ježíšem skrze promluvy, svátosti, rozjímání, adoraci a modlitbu. Uskuteční revizi svého života, poznají slepé uličky,

Kostel Božého Milosrdenství v Masace

do kterých se dostali, nesprávné volby a těžkosti, které jsou součástí jejich života, vše odevzdávají do Božích rukou a Bůh může působit. Odnímá zátěž, odpouští, uzdravuje, naplňuje jejich srdce pokojem, úlevou a radostí. Mnozí lidé se na exerciciích nebo bezprostředně po nich uzdraví na těle, na duchu i na duši, jsou schopni odpustit a přijmout odpuštění, prohlédnout a děkovat za všechno, co se v jejich životě přihodilo. Nesčetná svědectví účastníků exercicií dokazují, že Bůh dílu svého služebníka P. Anthonyho žehná a rozdává všem hojné milosti a dary.

P. Anthony přijel do České republiky poprvé v srpnu 2008, aby vedl exercicie pro mladé lidi. Tehdy stál před závažným rozhodnutím: odjet do Indie za svou těžce nemocnou maminkou, nebo přijet do Čech za dvěma sty mladými lidmi. Svou situaci promodlil a protrpěl a rozhodl se přijet. „Kdo

položí ruku na pluh, neohlíží se zpět.“ Jeho první kroky vedly k Pražskému Jezulátku, jež se v Indii těší velké úctě a kterému svou maminku ve víře svěřil. Maminka prošla těžkou operací, při níž jí odstranili 90 % střev, a stal se zázrak. Po necelých dvou týdnech ji propustili z nemocnice a těší se velmi dobremu zdraví.

Cesta do Uvinzy (Tanzánie)

P. Anthony Saji bude letos v České republice třikrát. Na přelomu května a června bude sloužit mše svaté s modlitbami za uzdravení v různých městech (30. 5. Slavkov u Brna, 31. 5. Ostrava-Stará Bělá, 1. 6. Beroun, 2. 6. Mladá Boleslav, 3. 6. Klatovy, 4. 6. Strakonice a odpoledne Hostivice). Od 17. do 23. 7. povede exercicie pro mladé lidi ve Štěkni u Strakonice a od 13. do 19. 11. exercicie pro všechny věkové kategorie ve Starých Splavech u Máchova jezera. Jsou zváni všichni lidé bez rozdílu vyznání! Více informací o Božím díle uskutečňovaném skrze P. Anthonyho lze získat na tel. 606 627 636, nebo e-mailem na adrese: anthony2010@seznam.cz a na webových stránkách www.cz.frbill.net.

Stáňa Vitoňová

Zachráněn jedním Zdravas, Maria

Při plnění úkolu na fregatě se dvěma vrtulníky zjistili před koncem akce absenci jednoho muže posádky: jak je v takových případech samozřejmé, je nařízeno hledání, dokud není zcela jisté, že došlo ke krajní situaci „muž přes palubu“.

Velitel zrušil akci a nařídil obrátit loď a prohledat prostor, kde se v posledních hodinách pohybovali. Vrtulník dostal příkaz podle předem stanoveného plánu podporovat pátrací akci. Po prohledání určitého prostoru se zvyšuje měřítko zkoumané oblasti.

Cadiou, který obsluhuje záchranný jeřáb vrtulníku, vidí ze své pozice jen určitou část oceánu. Po několika hodinách bezvýsledného pátrání konstatuje, že slunce se schyluje k západu. Ví, že muž bez záchranné vesty nemůže do rána vydržet na hladině. Zbývá už vlastně jen několik minut. Po setmění se musí vrtulník vrátit na loď.

Přepadl ho pocit bezmocnosti a tu mu přišlo na mysl, že to, co je nemožné pro člověka, snad bude možné pro nebe. Začal se vroucně modlit „Zdravas, Maria“.

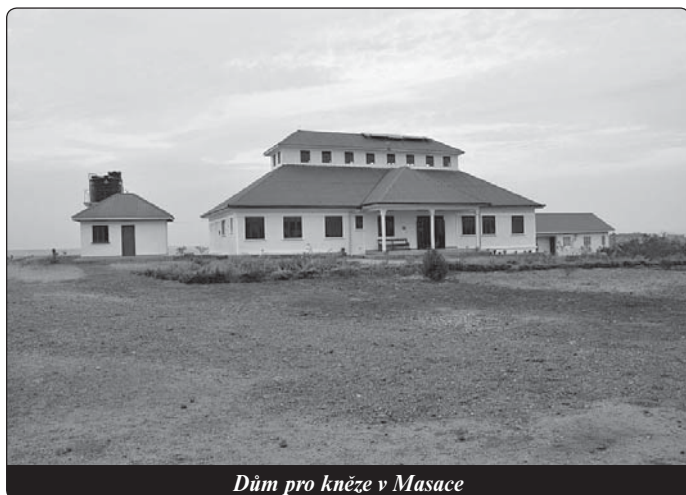
Šeptal poslední slova modlitby k pokorné Panně, když jeho oko zhlédlo maličký bod mezi dvěma vlnami. Bez velkého přesvědčení požádá pilota, aby zamířil tím směrem.

Čím více se k tomu místu blížili, tím více se nejistota mění v naději, až se stane skutečností, že se opravdu jedná o pohřešovaného námořníka. Sestup potápěče s popruhy je už jen rutinní záležitostí. Ztracený námořník je vytažen do kabiny.

Cadiouovo vyprávění o záchrance námořníka tentokrát nevyvolalo u kamarádů ani náznak posměchu, protože úspěšný zásah byl až příliš neočekávaný.

Pramen: Zpráva Jeana-Louise Lefèvra, námořního důstojníka v záloze, 23. dubna 2002

Překlad -ls-

Dům pro kněze v Masace

Křesťanská modlitba

Nejlepší je ta modlitba,
která obsahuje nejvíce lásky

ZÁKLADNÍ POSTOJE PŘI MODLITBĚ

I. ÚCTA

Modlitba nám chce zjevit Boží tajemství, to největší tajemství, kterého se nám dostává. Klíčem k tomuto tajemství je úcta. Ve struktuře modlitby tvoří tedy úcta nosný základ.

Neúcta patří k velkým chorobám dnešní doby. Kde má člověk ještě úctu k tajemství přírody? Kdo má ještě úctu k tajemství manželství a tajemství pohlavnosti?

Proto také člověk není schopen dospět k tajemství Boha. Úcta je nosný základ modlitby, klíč k poznávání Boha.

1. Vnitřní usebranost

Nemodlíme se často, aniž bychom zvážili, co vlastně děláme? Přibližně v duchu: „Tak teď se tedy pomodlím.“ Sáhne po nějaké ušpiněné knize, otevře první lepší stránku. Musíme Starci s vousem tam nahoře něco přečíst.

Představme si každý sám pro sebe, že stojím sám v prostoru. Nikdo tu není a začnu mluvit, půl hodiny, jen tak do vzduchu. Každý náhodně přichází by řekl: Je třeba zavolat psychiatra.

Začínáme modlitbu, a vůbec nemáme před očima jejího adresáta. To je přece bláznovství. Mluvíme do vzduchu a vůbec nevíme, kde je ten dobrý Bůh, ke kterému se „modlíme“. Někde tu bude, je přece všudypřítomný. Zeptejme se vždy po určité době modlitby: Ke komu se vlastně modlím? Přirozeně k Bohu. A kde je? A kde ho oslovuji?

Ale není důležité vědět, že je všudypřítomný, důležité je, abych k němu zaujal osobní vztah tváří v tvář: „Ty ve mně, Ježíši, Ty zcela ve mně.“ – Usebrat

se! První věcí v modlitbě je usebranost: Kdo jsem já? A kdo jsi Ty?

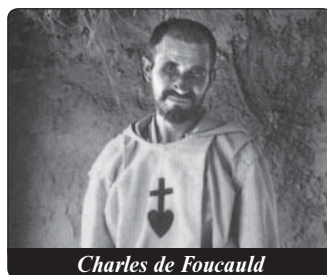
2. Umlčet smysly

To platí především pro vnitřní modlitbu. Vnitřní modlitba směřuje vždy dovnitř, nikdy ven! Pro okolní svět, tak říkajíc, zataháme žaluzie. Nemůžeme být současně u Boha a současně být ve styku se vším kolem nás, jak se to často stává v našich kostelech: „Co to má ta žena na sobě... Svátá Maria, Matko Boží, pros za nás...“ Tak slavíme Eucharistii a divíme se, že nemůžeme dospět k tajemství Eucharistie. Modlíme se s otevřenými očima. Je přirozené, že se nemůžeme pohroužit do hloubky. Můžeme mít zavřené oči, ale otevřené uši. Slyšíme podle kroků, kdo přichází: „Ach, zase jde pozdě!“ A už jsme někde jinde. S kým vlastně mluvíme? Komu zpíváme své chvály?

Tuto zkušenost všichni známe. Musí se pro nás stát trvalým vědomím: musíme být usebrání, abychom byli zcela u Boha. *Všechno, co vnímám vnějšími smysly, přerušuje stav vnitřní modlitby.* Proto často nedosahujeme hlubší modlitby, nýbrž „povídáme jako pohané“ (srov. Mt 6,7). A to není modlitba, i když o ni poctivě usilujeme. Nepozorujeme přitom, že tuto námahu sami mairíme, protože nejsme usebrání, protože nepřistupujeme s úctou k Božímu tajemství. To nemá nic společného s citem. Cit zde být nemusí. Jde o *jistotu a jasné vědomí*: Kdo jsi Ty? Kdo jsem já? Kde jsi, můj Bože?

3. Správné držení těla

I držení těla vyžaduje pozornost. Jak často se necháme při modlitbě ovládnout citem! Když mě to nebaví, tak toho nechám. „Visíme“ v kostelní lavici nebo doma na křesle. Tak, jak se „mod-

Charles de Foucauld

líme“, bychom nikdy neseděli před přítelem. Již držení těla ukazuje, že si vůbec nejsme vědomi, s kým mluvíme. To přece není vůbec úcta!

I v době duchovní vyprahlosti můžeme zaujmout takové držení těla, jaké určuje naše vědomí Boha: „Ty jsi přítomen. Víím, kdo jsi.“ Když se tedy ve věci držení těla dáme *vést svým přesvědčením víry*, nikoliv svými city – ty jsou v době vyprahlosti ty tam – stane se tato forma úcty důležitou a překvapivě velkou pomocí. Nemusí to být nic přehnaného, ale velice nám pomůže přistoupit hlouběji k Bohu, k Tomu, s kým mluvíme. To hraje v celé církevní tradici významnou roli. Světci měli před Bohem zcela jasné vyjadřovací formy – i pokud jde o držení těla.

Úcta tvoří nosný základ modlitby. Úcta je *posvátná bázeň* nejen před Bohem, ale přede všemi věcmi, které pocházejí od Boha. Projevuje se především ve vnitřním postoji k Bohu a k lidem, ale také ve *vnějším postoji*. *Tělo a duše jsou jedno*. Když je odtrhnu a tělo se klátí, zatímco duše by se měla vznášet radostí, těžko si to umíme představit.

II. ZBOŽNOST

Úcta k Bohu souvisí s dalším postojem, a to zbožností. Mluvíme často o „zbožné modlitbě“.

1. Myšlenkami zcela u Boha

Zbožnost znamená myslet na to, co si duch předsevzal, a skutečně u toho setrvat. Zbožnost v modlitbě znamená *zcela myslet na to, s kým mluvíme*, s kým jsem nyní ve společenství. Duch se soustřeďuje na obsah slov a spojuje je s mým životem, takže se modlím životně pravdivě.

Zbožnost můžeme označit za *formu usebranosti*.

2. Zbožnost jako plod lásky

Když používám pevný text modlitby, je to pomoc k modlitbě, prostředek modlitby. Tato *pomůcka* formulované modlitby se stává tím zbytečnější, čím více se dosahuje *cíle* modlitby, totiž lásky. Čím více vrůstáme do *lásky k Bohu*, tím méně slov potřebujeme, tím zbytečnější jsou formule, které byly na počátku důležité.

Zbožnost, tato počáteční soustředěnost na to, s kým mluvíme, stane se obsáhlejší, vnitřnější, životnější. Pro duši se stane zřejmějším, že zbožnost není ani tak záležitostí hlavy, poznání a myšlení, jako je *věcí srdce*. Prostě *být spolu s Bohem* v lásce a radosti, v rovnosti vědomí. Tím se rozumí hlubší smysl zbožnosti.

3. Od „modlitby pohanů“ k „modlitbě srdce“

Modlitba, kterou vyslovuji pouze rty, není modlitba. Je to povídavost „jako u pohanů“ (Mt 6,7). Ježíš to říká jasně. A toho bychom si měli být dobře vědomi, protože to často tak děláme. Tím není myšleno, že se zapomínám, i když jsem se chtěl uctivě modlit. Je tím míněna modlitba, kde se již nenamáham, abych si vytvořil kontakt, ale prostě začnu a něco se modlím. Čas tlačí, a tak honem breviář a něco kolem. Ale nakonec se musím ptát: Ke komu jsem se vlastně modlil? Povídání jako u pohanů. To není modlitba.

III. DŮVĚRA

Třetí postoj po úctě a zbožnosti je *důvěra*. Je-li zrak srdce obrácen k Bohu, pak nemohu jinak než mu důvěřovat.

1. Prosit, jako bychom již obdrželi

Odporuje vnitřnímu smyslu modlitby, především prosebné modlitby, jestliže prosíme a současně pochybujeme o splnění toho, o čem prosíme. Pak ani nepotřebujeme o to prosit. Proto Ježíš

říká: „Proste, jako byste již obdrželi.“ (srov. Mk 11,24) To znamená česky: Děkujte! – „Pane, děkuji Ti za to, co Ty, Bože, nyní činíš.“

2. Rozdíl mezi pocitem a konáním

Když je srdce plné pochybností, zatímco prosím, nemůžu být o důvěře řeči. Ale zde je důležité rozlišovat mezi „pocitem“ pochybnosti a skutečnou pochybností.

Často budu mít pocit pochybnosti, když o něco prosím. Zde se vždy vloudí i pochybnost, zda prosba bude splněna. Je důležité vědět, že takové myšlenky přicházejí. Pouhý „pocit“ pochybnosti přichází z *oblasti smyslu*. Ale naše tělesné smysly nemohou vnímat Boží konání. Čistě citové pochybnosti se netýkají mého nitra! A podle nich není možno usuzovat, zda „věřím“ nebo „pochybují“. Pravá víra leží hlouběji. Je zcela mimo smyslově vnímatelné pocity.

Svatý František Saleský nás učí: Mnoho lidí nerozlišuje mezi pocitem víry a vírou, mezi pocitem důvěry a důvěrou. A to je velká chyba. Musíme vždy rozlišovat mezi pouhým pocitem pochybnosti a skutečnou pochybností. Že – přesto – dělám krok víry a přes všechny pronikající pocity vážně prosím Boha, to je výraz mé víry v jeho konání! Prosím Ho a nechávám všechny smyslové pocity pochybnosti stranou.

Vědomá pochybnost by byla, kdybych řekl: „Milý Bože, já to s Tebou vyzkouším. A když to nevyjde, bude to jako předtím a nic nemůžu ztratit.“ To je pravá pochybnost. Nedůvěřuji Bohu. *Pochybnost uzavírá srdce pro Boží dar*; místo aby je otevírala.

Každá modlitba musí v sobě vyjadřovat důvěru – tuto důvěru v Boha. Jak bylo řečeno, nejde o pocit. Ten někdy může být přítomen, pak je to lehčí. Ale když jdu se svým problémem k Bohu a říkám: „Předávám Ti to a prostě čekám, co učiníš“ – to je důvěra.

(Dokončení)

Překlad -lš-

Modlitba mě naučila žít zcela pro Boha

Kardinál František Xaver Nguyen Van Thuan (1928–2002) je právem pokládán za mučedníka katolické víry ve Vietnamu. Jako svědek katolické víry, naděje, lásky a lásky k chudým prožil třináct let v komunistických žalářích, z toho devět let v úplné izolaci, aniž byl shledán vinným. Nejdůležitější místo v jeho životě zaujímala modlitba.

Jean-Louis Barré zaznamenal v roce 1993 jeho vyznání.

Položil mu otázky: *Jaké místo zaujímala ve vašem životě modlitba, když jste byl dítě a později pak uvězněný biskup? Pomáhala vám modlitba a jak? Jak jste se modlil, jaké byly vaše vnitřní boje? Jak vám pomáhá modlitba dnes, den ze dne ve vašem každodenním životě?*

Byl jsem vychován v životě modlitby v rodinném prostředí. Byla to modlitba mučedníků, protože ještě před modlitbou vzpomněl můj pradědeček často na doby pronásledování, během kterého musela celá rodina do vyhnanství. Jeho otec musel kvůli víře do vězení. Každý z rodinných příslušníků se musel připojit k pohanské rodině a nesměly se objevit ani stopy křesťanské výchovy. Jak mohli vydržet a zachovat si křesťanský život? Jedině tak, že se nepřestávali modlit. Modlili se jak v křesťanském prostředí, tak ve zcela pohanském prostředí. Můj pradědeček mi řekl, že nikdy nezapomněl na modlitbu. Když jeho rodiče byli vyhnáni a museli všechno prodat za velmi nízkou cenu, než se odebrali do zcela pohanských domů, byl můj pradědeček sluhou. Pásl buvoly. Každé ráno vstával ve 3 hodiny, uvařil trochu rýže a musel ji odnést svému otci, k němuž šel 15 km pěšky. To byl celodenní pokrm. Pak se vrátil a po 30 km musel vykonat svou práci. Celých těch 30 km se modlil, při dešti, v zimě, při záplavách. Vrátil se ke svému chlebováři v 8 hodin a začal svou práci. Měl tehdy 16 let a žil ve zcela pohanském prostředí. A tato jeho modlitba mu pomáhala a chránila ho.

Když skončilo pronásledování, oženil se, byl katechetou

a přinášel evangelium pohanickým rodinám v okruhu 100 km.

Byl pravou rukou francouzského misionáře, který byl nejdříve farářem a pak se stal biskupem. Takovým způsobem pracoval až do svých čtyřiceti let, kdy na výzvu biskupa zanechal katechetické činnosti, aby se mohl věnovat své rodině. Modlitbu nám předali naši předkové jako drahocenné dědictví. Mohl jsem vidět svou babičku, která je obrácená z pohanství. Každý den po společné modlitbě rodiny se ještě sama modlila další růženc. Zeptal jsem se jí: Proč se modlíš každý den večer růženc? A tato stará a nevzdělaná žena mi odpověděla: „Chci se stále modlit za kněze.“ Snad děkuji za své kněžské povolání jejím modlitbám a obětem.

Tyto obrazy se vtiskly do mého srdce. A v celé zkušenosti svého kněžského a biskupského života vidím stále více důležitost a přední místo modlitby v křesťanském životě a především v životě Bohu zasvěcených osob.

Modlitba nás podpirá, modlitba nás činí šťastnými, modlitba nás spojuje s Ježíšem. A my představujeme Ježíše. My pracujeme s Ježíšem. Bez modlitby jsme agenti, kteří se angažují pro sociální záležitosti, ale nikoliv za obrácení světa. Protože k záchraně duší je třeba Boží milosti. Nikoliv my to můžeme udělat, nýbrž jedině Boží milost. A tu způsobuje jen modlitba. Třináct a půl roku jsem strávil ve vězení poté, co jsem byl osm roků biskupem. A to několik měsíců předtím, než jsem byl jmenován arcibiskupem v Saigonu. A v tom období jsem konstatoval a stále více si ověřoval zkušenost, jak důležitá je v kněžském životě modlitba.

Modlitba mě především naučila rozlišovat: rozlišovat mezi Bohem a Božím dílem. Když jsem se stal biskupem, uděloval jsem birmování a konal jsem pastorační návštěvy, stavěl jsem kostely, domy a školy.

V modlitbě jsem přijímal světlo, abych viděl a mohl rozlišovat, co je Bůh a co je jeho dílo. Když mě Bůh vyzývá, abych svá díla vložil do jeho rukou, musím být v pokoře a v duchu odevzanosti a duchovní chudoby, abych svá díla vložil do jeho rukou. On bude všechno provádět mnohem dokonaleji než já, zatímco já musím hledat jen Boha a jeho vůli. A skrze tuto schopnost rozlišování, kterou způsobí modlitba, zachoval jsem si ve svém srdci pokoj, když jsem všechno ztratil: svoji diecézi, svoji práci, svoje aktivity, svoje rodiče. Ale já jsem si zvolil Boha a v Bohu nacházím všechno.

V modlitbě mě Bůh učí, že v životě jsou miliony minut. Abych se stal svatým, musím naplnit každou minutu láskou k Bohu a k bratřím. Nestačí čekat na několik minut, ve kterých konám velkolepá díla, zatímco ostatní minuty jsou ponechány v monotónním životě stranou. Svatost spočívá v umění a způsobu, jak prožíváme každou minutu pro milého Boha. Jinými slovy, tak jak to často říkáme: žít přítomný okamžik. A když prožijeme každou minutu správným způsobem, bude správným způsobem prožitý celý život. Jako přímka sestává z mnoha bodů, tak také náš život je jako taková přímka a všechny body musí být jasně vyznačeny, jinak to není přímá linie.

(Dokončení)

Z Maria heute 477

Překlad -lš-

Mám-li nyní hovořit o Panně Marii, rád bych připomněl, že 28. dubna uplynulo 295 let od smrti sv. Ludvíka Marii Grigniona z Montfortu, který je svým pojednáním *O pravé mariánské úctě* řazen k největším širitelům mariánské úcty. Tato knížka vyšla česky péčí Matice cyrilometodějské v Olomouci.

Na úvod dovolu, abych citoval vyjádření právě blahorečeného papeže Jana Pavla II.:

„Četba pojednání *O pravé mariánské úctě* znamenala obrat v mém životě. Nejdříve jsem měl obavy, aby mariánská úcta neodváděla křesťany od úcty ke Kristu a neupírala Mu Jeho oprávněné místo, ale když jsem přečetl pojednání Grigniona z Montfortu, zjistil jsem, že je to jinak. Náš niterný vztah k Matce Boží je výsledkem našeho začlenění do tajemství Kristova.“

Je zapotřebí zvolat se svatým apoštolem Pavlem: „Ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani lidské srdce nepochopilo,“ jak krásná, veliká a vznešená je Maria. Lidé dobře nepoznávají Pannu Marii, což je jeden z důvodů, proč nepoznávají Krista, jak by bylo potřeba. Jestliže tedy, a to je jisté, přijde na svět království Ježíše Krista, bude to jen nezbytný důsledek poznání Panny Marie a Jejího království. Vždyť Ona Ho přivedla na svět poprvé a způsobí, že Ježíš, plný slávy, přijde podruhé.

Bůh nikdy nepotřeboval a naprosto nepotřebuje Pannu Marii, aby se splnila Jeho vůle a projevila Jeho sláva. Avšak tvrdím, že od chvíle, kdy stvořil Pannu Marii, chtěl začít a dovršit svá největší díla skrze Ni.

Sv. Augustin říká: „Protože svět nebyl hoděn přijmout Božího Syna přímo z rukou Otcových, Bůh dal svého Syna Marii, aby Ho svět přijal skrze Ni.“ Bůh Syn se stal člověkem pro naši spásu, ale jen v Marii a skrze Marii. Maria musela být přítomna i u Jeho smrti, aby s Ní Kristus přinesl jednu a tutéž Oběť

O pravé mariánské úctě

a aby byl obětován věčnému Otci s Jejím svolením, jako byl kdysi obětován Izák podle vůle Boží se souhlasem Abrahámovým.

Jak podivuhodná a nepochopitelná je závislost Boha na člověku! Ježíš Kristus vzdal Bohu, svému Otci, více slávy tím, že se po třicet let podřizoval své svaté Matce, než kdyby obrátil k Bohu celou zemi největšími zázraky. A Ježíš Kristus je naším jediným vzorem!

P. Filip M. Antonín Stajner se svou ošetrovatelkou

Pozorujeme-li zblízka celý další život Krista, vidíme, že chtěl začít konat své zázraky prostřednictvím Marie. Svatého Jana Křtitele posvětil v lůně jeho matky, svaté Alžběty, skrze slovo Panny Marie. Jakmile Maria promluvila, Jan byl posvěcen. To je Kristův první a největší zázrak v řadě milosti. Na Mariinu pokornou prosbu proměnil na svatbě v Káně vodu ve víno. To byl Jeho první zázrak v řadě přirozeném. Ježíš začal skrze Marii konat zázraky, skrze Ma-

rii v nich pokračoval a bude pokračovat do konce věků.

Až dosud ani slovo nebylo moje, nýbrž všechno jsem poctivě opsal od sv. Grigniona. A přece aspoň něco: Myšlenky jsou Grignionovy, francouzština je Grignionova, ale čeština je moje. A přál bych si, abyste se také vy naučili opisovat, pokud to neumíte už ze školy, nikoliv však Grignionova slova, ale samotný jeho život, plný pravé mariánské úcty.

S úmyslem vytvořit pravého mariánské ctitele a pravého učedníka Kristova jsem už o Panně Marii řekl hodně. Kéž by byla moje námaha dobře využita ve prospěch pravé a ryzí mariánské úcty, kterou nyní popíši. Svou hříšnou krev bych použil místo inkoustu, kdybych věděl, že by mohla posloužit čtenáři, aby byly do jeho srdce vepsány ty pravdy, které píší ke cti své drahé Matky a nejvyšší Paní, které patřím jako poslední z jejich dětí a nevolníků.

Vidíte, zase jsem se neudržel a opsal jsem další odstavec. Já prostě mám slabost pro Ženu s velkým Ž. A kdyby mariánský květen trval rok, určitě bych vám opsal celou knížku. Závěrem ještě kousek z předmluvy od P. Fabera k anglickému vydání před 150 lety:

„Zde v Anglii se o Marii ani z polovice dost nekáže. Úcta k Ní je chabá, hubená a ubohá a je sváděna z pravé cesty posměšky bludařů. Protože je ovládnuta lidskými ohledy a tělesnou opatrností, ráda by z pravé

PRAPODIVNÝ BISKUP ZASPAL DOBU

Biskup ze St. Gallen ve Švýcarsku Markus Büchel si vybral právě velikonoční svátky k tomu, aby vyhlásil, že si umí představit ženu ve funkci jáhenky nebo kněžky. Nemůžeme si prý už dovolit o tom dlouho diskutovat. Jeho názory potvrdila i jeho tisková mluvčí: „Říká to tak, jak si to myslí.“ Zbloudilý pastýř vůbec nebere na vědomí, co jednou provždy uvedl učitelský úřad v listě *Ordinatio Sacerdotalis*: „Církev nemá zplnomocnění udělit kněžské svěcení ženě: Toto rozhodnutí je třeba pokládat za konečné.“

Kath-net

Marie udělala Marii tak malou, aby se protestanté mohli vedle Ní cítit volně. A proto Ježíš není milován, bludaři se neobrací, Církev není vyvýšena. Duše, které by se mohly stát svatými, hynou a zakrňují. Nepřístupuje se ke svátostem, jak je toho zapotřebí. Lidem se nehlásá evangelium s nadšením a s apoštolskou horlivostí. Ježíš je zatměn, protože Maria je držena v pozadí. Tisíce duší propadají zkáze, protože Maria je od nich vzdalována. Právě tento nedůstojný a ubohý stín, jemuž se odvažujeme dávat jméno mariánské úcty, je příčinou těch běd, všech těch zatmělostí, všech těch neduhů, všeho toho opomíjení, veškeré té ochablosti. A přece, máme-li věřit zjevení svatých, Bůh si výslovně přeje větší, širší, ryzejší a docela jinou úctu k požehnané Matce. Nemyslím, že by existovalo výbornější a mocnější dílo, abychom došli tohoto cíle, než prosté šíření této zvláštní mariánské úcty ctihodného Grigniona z Montfortu. Kdyby Maria byla více známa, nebylo by tolik chladu k Ježíši! Kdyby Maria byla více známa, jak by naše víra zmohtněla a jak docela jiná by byla naše svatá přijímání! Kdyby Maria byla více známa, jak šťastnější, jak světlejší, jak méně světlí bychom byli a jak bychom dokonaleji byli živými obrazy našeho Pána a Spasitele, Jejího drahého Božího Syna!“

Knížka *O pravé mariánské úctě* se v Matici cyrilometodějské nyní připravuje k tisku už poněkolkáté, protože je zase rozebrána. A na úplný závěr mi dovolu jednu prosebnou poznámku: Prosím každého, aby Matici občas poslal darem nějaký příspěvek na dům, ve kterém má Matice své sídlo a jehož splacení podstatně závisí na naší štedrosti. Pán Bůh Vám odplatí, že podpoříte Boží dílo pro šíření světla Kristova v těžkých mráčkách našeho národa.

Ze srdce žehnám všem mariánským ctitelům.

P. Filip M. Ant. Stajner

Slova a činy pro záchranu Židů

Směrnice Pia XII. nalezené v archivu Mons. Palatucciho

„Peníze určené především pro ty, kteří trpí z rasových důvodů.“ Tak specifikoval státní sekretář pokyn Pia XII. z 2. října 1940 Mons. Palatuccimu, biskupovi v Salernu. K dopisu bylo připojeno 3000 lir, které měly být použity na pomoc Židům v internačním táboře svatého Bartoloměje nedaleko Salerna.

Toto je pouze jeden z nových dokumentů, o kterém píše deník „Avvenire“ v článku Angela Picariella. Jsou to výmluvné doklady, které ukazují, jak Pius XII. od počátku války konkrétním způsobem podporoval všechny pronásledované.

Již z dopisu z 20. září 1940 Albertu Gibbonimu, kanovníkovi katedrály v Campagni, se dovidáme, jak byl přijat na Státním sekretariátu Mons. Tardinim. Don Gibboni píše biskupovi: „Poslal mě k Mons. Montinimu, který Vám ihned pošle obnos se směrnicemi, jak je rozdělit mezi internované. Pro budoucnost mi řekl, že bude vůči nám postupovat jako vůči Janovu, čímž narážel na pomoc ve prospěch Židů, kterou zprostředkoval arcibiskup Pietro Boetto.“

V novém dokumentu, který „Avvenire“ vynesl na světlo z archivu Mons. Palatucciho, ve kterém se nachází 1276 dopisů, jsou zaznamenány kroky zaměřené na pomoc židům v Campagni, kteří byli ve svízelné situaci.

O kontaktech se státním sekretariátem hovoří 188 dokumentů. Je to nesmírné dílo, které otevírá důležitý pohled na papežské směrnice, které mají čelit rasovému pronásledování. Korespondenci mezi biskupem a Mons. Montinim tvoří 36 dopisů, ze kterých jsou zřejmé obavy a pozornost, jaké pronásledovaným věnuje Mons. Montini, budoucí papež Pavel VI. Tyto materiály jsou dokladem o delikátních úkolech svěřených v této

Mons. Giuseppe Palatucci

věci Montinimu, aby je zajistil na Státním sekretariátu.

Je dobře známá akce biskupa Giuseppa Palatucciho a jeho hrdinného synovce Jana, který byl starostou ve Fiume a který svou účinnou akcí na ochranu Židů z nich nejméně 5000 zachránil. Po odhalení Herbertem Kapplerem byl odvezen do Dachau, kde zahynul. Jan byl v roce 1990 prohlášen Iz-

raelem za „Spravedlivého mezi národy“. Byla rovněž ukončena diecézní část procesu jeho blahorečení. Jeho činnost dnes prokazuje rovněž bezprostřední pomoc Pia XII.

Na žádost, aby blíže osvětlil svou činnost a působení svého synovce Jana ve prospěch Židů, Mons. Palatucci odpověděl 23. dubna 1953: „Skromnost vyžaduje, abych nemluvil o dobru, které jsem vykonal; to dobro registruje sám Pán v knize věčnosti a jen On ví přesně, co jsem vykonal.“ „V určité době, kdy jsem nemohl pomáhat vlastními silami penězi, šatstvem a někdy také potravinami, obrátil jsem se na Svatého otce, slavně panujícího Pia XII., aby mi poskytl podporu, abych jim mohl pomoci částkou alespoň 100 000 lir, v té době to byly velké peníze.“ Mons. Palatucci při té příležitosti dodal: „Vzpomínám si na jednoho lékaře nemocného na tuberkulózu, který za mnou

přišel. Byla zima a on měl děravé boty a nemohl vydržet chladem; zul jsem své boty a dal jsem mu je a tak jsem to dělal se všemi předměty, vlněnými oděvy... dělal jsem před Bohem, co jsem mohl. A můžu říct, že moje dílo stejně jako dílo mého synovce zapadá do velkolepého díla celé Itálie, celé církve v Itálii se Svatým otcem v čele, s jeho biskupy a kněžími a všemi věřícími, kteří rozvinuli pomoc Židům.“

Dne 6. února 1952, přesně sedm let po smrti Jana Palatucciho, objevil se v listě Uj Kelet v Tel Avivu článek, ve kterém byla vzpomínka na Ramat Gan: „Když v červnu 1940 propukla válka a Izraelité z Fiume a okolí byli uvězněni a umístěni z velké části v koncentračním táboře v Campagni, doktor Palatucci si nejednou pospíšil, aby doporučil nešťastníky dobročinnosti svého strýce J. E. Giuseppa Marii Palatucciho, který nás přijímal s velkou péčí a velkodušností a projevoval vůči nám nejvyšší humánnost, lásku a filosemitismus. Biskupský palác, srdce jeho svatého Pána a jeho pokladna byly vždy otevřené a připravené nám pomáhat. Všichni internovaní našli ve šlechtném biskupovi opravdového otce, který nám všemožně pomáhal radou, útechou, penězi a nejednou nás navštívil.“ Článek napsal Rodolfo Grani, bývalý vězeň koncentráku Campagna. (...)

„Avvenire“ připomíná, že když biskup před padesáti lety 31. března 1961 v noci na Velký pátek zemřel, měl oblečené prádlo, které bylo „zalátné rukou velmi nedovednou, pravděpodobně jeho vlastní“; nové prádlo k poslednímu oblečení nebylo možno nikde najít. Palatucci zemřel tak, jak žil: jako věrný syn svatého Františka; Picariello nezapomněl zdůraznit významnou okolnost, že Palatucci byl v semináři spolužákem Maxmiliána Kolbeho.

L'Osservatore Romano
8. dubna 2011
Překlad -lš-

NEMÍSTNÁ KRITIKA PAPEŽE

Biskup Gerhard Müller, předseda ekumenické komise Německé biskupské konference, adresoval protestantům výtku za jejich nevhodnou kritiku ekumenického postoje Benedikta XVI. Taková kritika je zlomyslná neomalenost. „Kdo má opravdu zájem o ekumenismus, nestaví druhému své požadavky, ale sebekriticky se ptá sám sebe, co by měl pro ekumenismus udělat.“

-domradio/dapd-

VELKÁ BRITÁNIE

Ve Svatém týdnu přestoupilo asi 1000 anglikánských věřících do katolické církve. Tento počet byl zveřejněn na stránkách ordinariátu „Naše milá Paní Walsinghamská“. Již na počátku postní doby se začalo na vstup do katolické církve připravovat asi 900 věřících. Velikonoční slavnost tak prožívali společně s katolíky.

-sir-

ZAJEČÍ SVÁTEK

Bonnské knihkupectví Thalia vystavovalo své zboží s reklamou, že jsou to „nejlepší dárky k »svátkům zajíců«“. Proti takové degradaci Velikonoc křesťané rozhodně protestovali. Vedení podniku vzalo protest na vědomí a uznalo, že reklama uráží křesťanské věřící.

Kath-net

Perla Katalánska

Když kolem roku 800 přepadli Mauri Španělsko, ukryli obyvatelé jedné oblasti svou černou Madonu v horách, aby zabránili její profanaci.

Když však maurská okupace trvala osm století, zůstala socha ukrytá a nikdo se už o ni nestaral. Až se Pánu zalíbilo, aby ji z úkrytu povolal, dal na toto místo padat déšť hvězd. Tento úkaz se opakoval několik dní po sobě.

Pastýři, kteří byli svědky tohoto divu, upozornili světskou i církevní vrchnost v Manrese. Začali v místě kopat a objevili ukrytou sochu. Za obrovské účasti věřících kráčelo procesí se sochou Panny Marie do Manresy. Když však došli k místu, kde dnes stojí svatyně, socha začala být tak těžká, že s ní žádná moc nemohla pohnout. Svatá Panna si očividně přála, aby její socha zůstala na tomto místě a zde byla uctívána.

Strážcem svatyně se stal klášter benediktnů, kteří vybudovali černé Madoně chrám, aby zde byla uctívána jako Hvězda z Montserratu, zářila na celé Katalánsko a ukazovala cestu k nebi.

Bruder Théodore de Fonseranes: „*Marianische Sammlung*“, 1978

Evropa a její ideologičtí bohové

Vyprávění o „mene-tekellú-parsín“ v knize proroka Daniela je nesporně jedno z nejpůsobivějších míst Starého zákona. Ronald Barazon z něho vychází, když v Salcburských novinách píše o dalším vývoji Evropy, který ho právem naplňuje starostí.

„Doplňující“ starostí mě však naplňuje, že sice cituje tento příběh, nikoliv však to, co předcházelo onen „nápis na stěně“, a opomíjí otázku po hlubších důvodech. Daniel totiž vypravuje otevřeně ve smyslu zdůvodnění, jak k mene-tekellú došlo: Král zřejmě ani na okamžik nemyslel na to, proč jeho otec skončil na úrovni zvířete: protože odpadl od Boha!

Belšasar, jeho syn, však v tom pokračoval. I on uctíval vlastní, vyrobené bohy a používal pro své orgie s „vínem, ženami a zpěvem“ posvátné nádoby, které jeho otec uloupil v jeruzalémském chrámě! Uprostřed takové pitky objevila se tajemná ruka, která psala na stěnu nápis „mene-tekellú-parsín“, který může vyložit jen Daniel (Dan 5,26n): „Bůh sečetl dny tvé vlády a učiní s ní konec. Byl jsi zvážen na vahách a shledán lehkým. Tvé království bude rozděleno mezi Médy a Peršany.“ Král, bledý jako stěna od úleku při zjevení píšící ruky, pokouší se sice zachovat dobrou náladu a odmění Daniela. Ale je už pozdě. „Ještě té noci byl Belšasar, král Chaldejců, zabit.“

Potud příběh z knihy Daniel s jeho poselstvím: odpad od Boha vede do záhuby, nezůstává bez následků, je znamením a varováním, ale pro odpovědné může být už pozdě! Proto otázka pro dnešní Evropu: Nemůže být největším nebezpečím, které se vznáší nad naší Evropou, také odpad od Boha? A tento odpad nezačíná teprve tam, kde někdo nevěří v Boha, nýbrž již odpadem od toho, co se dříve nazývalo „zdravý rozum“. Jen si uvědomme, s jakou ideologickou

zatvrzelostí jsou hájeny absurdity, někdy dokonce politickou mocí uplatněnou proti člověku: začíná to totalitárními formami teorie evoluce, zbožštěním „náhody“, a tím popřením rozumu v bytí, pokračuje to přepisováním dějin a především popíráním vyšší spravedlnosti než je spravedlnost státu!

K herezi popření rozumu patří přirozeně také gender-ideologie, legalizace potratů, oslavování homosexuality. Útokem na rozum je také tvrzení, že všechna náboženství jsou si rovna, což má znamenat totéž, jako že jsou všechna „lhostejná“ a žádné nemůže platit, protože neexistuje pravda ani „zdravý rozum“!

a účinněji odzbrojen morálním odsouzením, které nepotřebuje zdůvodnění!

Nechce-li být Evropa „zvážena a shledána lehkou“, musí se odloučit od svých ideologických božstev, která jsou stejně absurdní, jako bozi z kovu a ze dřeva v antickém světě, jsou však pro člověka nebezpečnější.

Evropa musí být připravena podívat se na „mene-tekellú“ na svých zdech a nechat si ho vyložit. Od koho? Řeknu to směle a provokativně: Od oné katolické církve, která se stala předmětem módního pohrdání, kterou však reprezentuje z pověření Ježíše Krista papež Benedikt XVI.! Co potřebujeme, to je návrat

Jak jinak, když má pravdu Pilát se svou skeptickou otázkou, co je to pravda! Proti tomu, kdo se brání před některou z těchto rozumu se přičítících ideologií, nejsou použity argumenty, které by patřily do oblasti rozumu a pravdy, nýbrž je jednodušeji

k Bohu, a současně, pokud ne nejdříve, k zdravému rozumu! Dej Bůh, abychom byli ušetřeni osudu Chaldejských, jejichž „identita“ by byla dalším tématem!

Kath-net 26. 4. 2011

Překlad -lš-

MARIA, MOJE MATKO

Maria, moje Matko, přicházím k tobě, ale tentokrát nikoliv proto, bych tě o něco prosil a dal ti za to nějaký dar, ale abych se na tebe díval a s radostí pomyslel na to, že jsem tvoje dítě a ty jsi moje Matka. Přicházím, abych byl na chvíli s tebou, moje Matko. Nic neříkám, ale zpívám srdcem láskou naplněným, že jsi ten nejdokonalejší tvor, jaký vyšel z rukou Stvořitele.

Z celého srdce ti děkuji, Matko Boží, že na mě každý den čekáš, že jsi a že jsi zde. Maria, Matko Ježíšova, buď velebena!

Paul Claudel

Potrat - a pak...?

Po usmrcení dítěte v lůně matky se mohou dostavit následky:

1. Přímé komplikace

- poranění dělohy, krvácení
- infekce a jejich následky, jako horečky, záněty

2. Pozdější komplikace

- neplodnost
- poruchy menstruace
- srůsty v podbřišku
- chybné porody a předčasné porody u pozdějších těhotenství
- zvýšená úmrtnost kojenců (při porodu i po porodu)
- mimoděložní těhotenství

3. Psychosomatické následky

- nesnáze při menstruacích
- funkční obtíže v podbřišku bez přímých organických příčin
- funkční sexuální potíže
- migrény, poruchy spánku, děsivé sny

4. Duševní následky

- nekontrolovatelný, bezdůvodný pláč
- stavy úzkosti
- změny nálad, nevyrovnanost
- příznaky nervové slabosti, např. nadměrné pocení
- třesy, rudnutí, výbuchy vnitřního neklidu
- obtíže se soustředěním a pamětí
- deprese
- pocity studu, lítosti a viny
- nutkání k sebevraždě a pokusy o sebevraždu

- odumírání citového života, pocity bezduchého robota
- pocity citové lhostejnosti
- pocity osamělosti, resp. poruchy vztahu k Bohu a k lidem
- poruchy sebevědomí
- autoagrese (okusování nehtů, skřípání zuby, škrabání, vyprovokované nehody)
- zneužívání léků, alkoholu, drogy
- nenávisť a odpor k sexualitě
- nepřiměřené citové reakce (např. na hluk vysavače)
- znovuprožívání potratu ve vzpomínkách
- nové těhotenství jako „náhrada“ za ztracené dítě
- nenávisť a odpor k otci dítěte, k lékaři, k mužům vůbec
- nepřiměřené pocity při pohledu na těhotné, na kojence
- zvýšený odpor ke gynekologickému vyšetření
- strach před trestem v podobě těžkých nemocí nebo nehod jiných dětí

Důvod těchto nemocí spočívá v masivním potlačování prožitků. Tyto pocity se mohou dostavit i po odstupu let. Neznamená to ovšem, že ženy s podobnými pocity musely mít za sebou potrat.

Krizová období mohou nastoupit

- bezprostředně po zákroku (bolest z poranění, hormonální porucha)
- první týden po potratu

- v termínu vypočítaného porodu
- ve výročí potratu
- po narození dítěte v rodině nebo v okruhu známých
- při úmrtí v rodině nebo mezi známými
- při zklamání (rozpad manželství)
- zvláště masivně v klimakteriu
- na smrtelné posteli

Některé ženy se pokoušejí o nápravu

- angažovaností v boji proti potratům
- angažovaností v militantním feminizmu (socializace viny)
- jinou sociální angažovaností (adopce, péče o dítě)

Jiné formy vyrovnávání se s potratem

- zápisy v deníku
- psaní básní, knih a dopisů
- malování a kreslení s tematikou dítě, smrt apod.
- přenos problematiky do hudby

Pán života a smrti, náš Otec, odpouští viny při opravdové lítosti. Katolíci obdrží ve svaté zpovědi svátostné rozhřešení, které jim dává jistotu, že vina byla opravdu odpuštěna.

Nevěř tomu, že potrat je řešení, protože svou duši zabít nemůžeš.

Není odhozena do klinických odpadků.

Všichni mluví o potratech, ale kdo ti řekne něco o následcích?

Pramen: www.aktion-leben.de

Překlad -lš-

DUCHOVNÍ PROGRAMY A KURZY V EXERCIČNÍM DOMĚ NA SVATÉ HOŘE V ČERVNU - SRPNU 2011

Začátek	Konec	Název kursu	Exercitátor	Cena
6. 6. 2011 17.30 hod.	10. 6. 2011 8.00 hod.	„Kontemplovat Kristovu tvář“	P. Anton Verbovský, CSsR	1510 Kč
16. 6. 2011 17.30 hod.	19. 6. 2011 13.00 hod.	Exercicie pro rozvedené i znovu seždané	Mons. Aleš Opatrný	1200 Kč
20. 6. 2011 17.30 hod.	25. 6. 2011 8.00 hod.	Exercicie pro kněze, trvalé jáhny a bohoslovce	P. Józef Augustyn, SJ	2310 Kč
25. 7. 2011 17.30 hod.	29. 7. 2011 8.00 hod.	Exercicie pro pedagogy, katechety, studenty pedagog. oborů, pastorační asistenty	P. Angelo Scarano, SSL	1510 Kč
8. 8. 2011 17.30 hod.	12. 8. 2011 8.00 hod.	„O posledních věcech v naději“	P. Anton Verbovský, CSsR	1510 Kč
15. 8. 2011 17.30 hod.	19. 8. 2011 8.00 hod.	„S Pannou Marií Svatohorskou II.“	P. Zdeněk Šilhánek, CSsR	1510 Kč
29. 8. 2011 17.30 hod.	2. 9. 2011 8.00 hod.	„Ježíš uzdravuje svým Duchem“	P. Josef Michalčík, CSsR	1510 Kč

Přihlášky jen písemně na adresu: Římskokatolická farnost Svatá Hora, Exerciční dům, 261 80 Příbram II - 591 e-mailem na ex.dum@svata-hora.cz • vyplněním formuláře na www.svata-hora.cz.

VĚDCI KONSTATUJÍ:

NEVĚRA ZVYŠUJE RIZIKO NEMOCI

Nevěra značně ohrožuje zdraví. Zjistili to badatelé univerzity v Turíně. Muži s četnými mimomanželskými aférami trpí ve zvýšené míře migrénami a nemocemi cév. Důvodem je stres z podvádění. Vědci v USA naléhavě doporučují z každé nevěrnosti se ihned vypovídat partnerovi. Symptomy z deprese a úzkosti vedou k podobným poruchám jako těžká autonehoda. Nevěrou se provinuje každý čtvrtý muž a každá pátá žena.

OPRÁVNĚNÁ VÝPOVĚĎ?

Okresní soud v Hammu (Německo) potvrdil oprávněnost výpovědi pracovníkovi, který své telefonické rozhovory se zákazníky končil vždy větou: „Ježíš vás má rád.“ Taková „misijní činnost“ je dostatečným důvodem k výpovědi, rozhodl soud. V první instanci dal pracovní soud v Bochumi za pravdu zaměstnanci.

Kath-net

Křest

Křest je nejdůležitější svátost, skrze kterou vstupujeme do dějin spásy. Jako křtěníci jsme byli přijati do církve. Od toho okamžiku nejsme osamělí bojovníci, ale jsme vytoužené Boží děti. Tato příslušnost dává našemu bytí hlubší smysl. Jako křesťané usilujeme, abychom se zde na zemi kvalifikovali pro nebe. Křest je první a nejdůležitější vavřín v životní honbě na lišku.

Křest je dar. Nejčastěji se uděluje kojenci. Nemuseli jsem pro to nic vykonat. Dříve, než jsme vůbec začali myslet, Bůh se pro nás rozhodl. Křest je dokladem tohoto láskyplného vztahu. Pokládám to za škodu, že mnoho lidí chápe křest spíše jako podívanou než jako základní svátost, která je jedinečná. Křest je pro ně něco jako různé jiné svátky během roku. Jen velmi málo je těch, kteří jsou přesvědčeni o jeho důležitosti a závažnosti. Vyplatí se někdy se nad tím vážně zamyslet. Křest nám zajišťuje ochranu před nebezpečím, před pokušením a mocí Zlého. Proto mohou být děti v případě ohrožení života pokřtěny i bez souhlasu rodičů, tak zvaným nouzovým křtem. Křest zajišťuje dítěti okamžitě přijetí do nebe.

Je málo rodičů, kteří při volbě kmotra přikládají důležitost jeho osobní zbožnosti. Spíše se hledá podle sympatií a někdy, což je horší, podle jeho kapacity pořídit dárek. Přirozeně i pro mne by bylo důležité, aby tímto úkolem byl pověřen dobrý přítel nebo přítelkyně. Ale role kmotra se nevyčerpává tím, že dvakrát ročně pošle dárek a jednou hezkou pohlednici. Kmotr má pracovat svým způsobem jako duchovní vůdce. Je možno se na něho dívat také jako na potřebný vzor. Světské ctnosti přitom hrají menší roli. Mnohem důležitější je jeho duchovní život. Především tehdy, když samotní rodiče neberou duchovní výchovu dítěte dostatečně vážně. Křest

je náboženská slavnost, a proto musí být jako taková také slavena. Alespoň jeden kmotr byl měl být skutečně praktikující katolík. Zní to logicky, ale ne vždy tomu tak skutečně je.

Nedávno při křtu v jedné přední katolické rodině se sáhodlouhým rodokmenem jsem byla šokována, když jsem viděla, jak je svátost křtu banalizována. Místo vrcholného církevního svátku jsem byla svědkem něčeho jako běžná letní party. S velkým úsilím sehnali rodiče sedm kmotrů z celého Německa a poctili je úlohou, kterou by mnohem lépe zastal jeden jediný. Jeden z kmotrů byl známý satanista, kterého musel kněz několikrát napomínat. Je vidět, jakou hodnotu někteří lidé přisuzují křtu. Jistě, chtěli bychom své dítě nechat pokřtít, nejlépe v nějakém pěkném kostele. Ale tato slavnost se často mění v obyčejnou parádu sloužící spíše ješitnosti. Významná svátost je degradována na koktejlovou party.

Křest je znovuzrození. Naše biologické narození je sice východisko, ale skutečné Boží dítě se rodí teprve skrze křest. Křest symbolizuje začátek a konec, protože křtem se stáváme součástí věčnosti. Bůh stojí na začátku. Daruje nám skrze křest nekonečnou lásku a věčný život. Svěcená voda je důležitou součástí obřadu, protože symbolizuje původ a očištění, které je důležité pro vztah k Bohu.

Právě proto, že křest je nejdůležitější svátost, mělo by se k němu podle toho přistupovat. Je krásné, když se tato radostná událost náležitě oslaví. Ale nemělo by to zastínit samotný význam svátosti. Kromě krásného dárku měli bychom křtěníci darovat také významný dar v podobě kmotra, který je mu duchovním vzorem.

*Z knihy Fromm!
od E. von Thurn und Taxis
přeložil -lš-*

VE SVĚTLE VELIKONOC - pokračování ze str. 2

křesťan naopak vyhledávat a zakoušet. Týkají se toho, co patří k „novému člověku“, který je oblečen v Krista jednou provždy ve křtu, ale které je třeba stále obnovovat k *obrazu Toho, který ho stvořil* (Kol 3,10). Jak tedy Apoštol národů popisuje ony „věci shůry“: *Jako od Boha vyvolení, svatí a milovaní projevujte navenek milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost. Snásejte se a navzájem si odpouštějte (...), ale nad to nade všechno mějte lásku, neboť ona je svorník dokonalosti.* (Kol 3,12-14) Svatý Pavel vůbec nemá v úmyslu vyzývat křesťany, každého z nás, aby vyšel ze světa, kam nás Bůh postavil. Je pravda, že jsme občany jiného „města“, kde se nachází naše pravá vlast, ale cestu k tomuto cíli musíme procházet každodenně na této zemi. Tím, že máme již nyní účast na životě zmrtvýchvstalého Krista, musíme žít jako noví lidé na tomto světě, v srdci pozemského města.

A toto je cesta nejen k přetvoření nás samotných, ale k přetvoření světa, abychom dali pozemskému městu novou tvář, která podporuje rozvoj člověka a společnosti na základě logiky solidarity, dobroty, hluboké úcty k vlastní důstojnosti jednoho každého. Apoštol nám připomíná, jaké ctnosti mají provázet křesťanský život: na vrcholu je láska, ke které se všechny vztahují jako k prameni a matrici. Ona obsahuje a shrnuje „věci shůry“: láska, která s vírou a nadějí představuje velké pravidlo křesťanského života a definuje jeho hlubokou přirozenost.

Být kvasem nového světa

Velikonoce tedy přináší novost hlubokého a totálního přechodu ze života podrobeného otroctví hříchu k životu svobody oživané láskou, silou, která poráží všechny překážky a buduje

novou harmonii ve vlastním srdci i ve vztahu k druhým a k věcem. Každý křesťan, stejně jako každé společenství, pokud prožívá zkušenost tohoto přechodu zmrtvýchvstání, nemůže ne být kvasem nového světa tím, že se obětuje bez výhrad nejnaléhavějším a nejspravedlivějším záležitostem, jak ukazují svědectví světců všech dob a všech míst. Taková jsou také očekávání naší doby: my křesťané tím, když věříme, že zmrtvýchvstalý Kristus obnovil člověka, aniž by ho vyňal ze světa, v němž buduje jeho dějiny, musíme být zářivými svědky tohoto nového života, který Velikonoce přinesly. Velikonoce jsou tedy dar, který musíme přijímat se stále hlubší vírou, abychom mohli působit v každé situaci s Kristovou milostí podle Boží logiky, logiky lásky. Světlo Kristova zmrtvýchvstání musí pronikat do tohoto našeho světa, musí zasáhnout jako poselství pravdy a života všechny lidi skrze naše každodenní svědectví.

Draží přátelé, ano, Kristus opravdu vstal z mrtvých! Nemůžeme si podržet jen pro sebe radost, jakou nám daroval ve Velikonocích, ale musíme ji darovat těm, ke kterým se přibližujeme. Je to náš úkol a naše poslání: způsobit, aby v srdci bližního vstala z mrtvých naděje tam, kde je zoufalství, radost tam, kde je smutek, život tam, kde je smrt. Vydávat každý den svědectví o zmrtvýchvstalém Pánu znamená žít stále „velikonočním způsobem“ a dát zaznívat radostné zvěsti, že Kristus není idea nebo vzpomínka na minulost, ale osoba, která žije s námi, pro nás a v nás, a s Ním a v NĚm a pro NĚho můžeme učinit všechny věci nové (srov. Zj 21,5).

*Bollettino Vaticano
27. dubna 2011
Mezititulky redakce Světla
Překlad -lš-*

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

zahrát na „protestanty“ a protestovat proti evangelickým společenstvím, která nejsou biblicky opodstatněná, řekl řezenský biskup Gerhard Müller. Představovat si ekumenismus jako fúzi dvou podniků, které prodávají stejné zboží, to by byla naivní cesta. Ekumenismus nelze chápat ani tak, jako by katolíci a pravoslavní zůstali stát někde ve středověku a ekumenismus by pro ně měl znamenat, aby se obrátili k protestantismu, který se jediný představuje jako „církev svobody“ s hesly „pluralismus, emancipace, sebeurčení svědomí, zatímco katolíkům se přisuzuje jen role popelky“. Jak upozornil biskup Müller, je třeba mít na paměti, že se stalo něco, co Luther původně nechťel, že došlo k rozkolu v křesťanství. Je na čase, aby se evangelická strana „oficiálně distancovala od Lutheřova tvrzení, že papež je antikrist. Tím totiž není míněn jen papež, ale dotýká se to celé Církve a její svátostné podstaty. Musíme se vrátit ke skutečnosti církevních dějin.“

To ovšem mělo být řečeno hned po koncilu. Tehdy byla tendence opačná. Dnes vidíme, že falešná vstřícnost a podbízení se protestantům ve všem včetně liturgie nevedly ke sblížení, ale způsobily jen závažné škody. Protestanty „nepřilákaly“, ale upevnily jejich sebevědomí, u katolíků vyvolaly nejistotu, která zašla tak daleko, že se jim stala lhostejnou i nevěra. Jestliže není katolická víra hlásána jasně a zřetelně odlišena od všech bludů a subjektivních výplodů, ztratí se zcela kontury pravdy a nastoupí vlažnost a indiferentismus. Komu pak má vlastně Evropa věřit? Papeži, nebo Lutherovi, který ho prohlásil za antikrista? Není divu, že se naučila nevěřit nikomu a ničemu.

-ls-

Vrátíme-li se o tři čísla Světla zpět, najdeme v něm katechezi o posledním z příkladů svatosti, které si Benedikt XVI. vybral mezi učitelé církve a představil nám jako výmluvný a strhující příklad svatosti: Terezičku z Lisieux. Tato svěťice však více než jiní svatí nám nabízí příležitost, abychom se zamysleli také nad kořeny její svatosti. Těmito kořeny jsou její rodiče, svatí manželé Martinovi. Ve vůni jejich ctností vyrostlo dokonce hned pět řeholních povolání. Tento příklad však není ojedinělý. Svati manželé Beltrame Quattrocchioví (zemřeli 1951 a 1965) dali Bohu a církvi dva kněze a jednu řeholnici. A do třetice jsou zde ti nejsoučasnější, ctihodní služebníci Boží, manželé a františkánští terciáři Sergej a Dominika Bernardinioví (zemřeli 1966 a 1971). Z desíti jejich dětí osm zvolilo řeholní život. V beatifikačním procesu referovali jejich dva synové kapucíni, Josef, biskup v turecké Smyrně, a fráter Šebestián, bratři, jejichž 6 sester se stalo řeholnicemi. Kromě toho tito manželé adoptovali na dálku jednoho afrického seminaristu, který se nakonec stal biskupem.

Skoro se divím, že ke katechezím o světcích nepřibyl jeden nebo dva páry takových svatých rodičů. Jelikož to byli opravdu rodiče podle Božího obrazu, mohli, tak říkajíc, svým životem a jednáním dát svým dětem konkrétně a názorně pocítovat, jaký je Bůh, jak nenahraditelně dobře je být u Boha a s Bohem. Život v takto utvářeném prostředí má tak blízko k zasvěcenému životu, že jít za Božím voláním představovalo pro jejich děti jako by přirozené pokračování onoho spojení s Bohem, jaké prožívaly každodenně v rodinném prostředí prosyceném svatostí. Potvrzují se tu slova svatého Augustina: „Za to, čím jsem se stal, a způsob, jak jsem se tím stal, vděčím své matce.“

Vůně svatosti v rodinném prostředí je pro povolání první a dů-

ležitou podmínkou. Toto prostředí také své dorůstající členy náležitě formovalo především tím, že v něm nebylo vůbec místa pro sobectví. Obětaví rodiče demonstrovali svou velkodušnost především vůči Bohu již tím, jak od něho přijímali bez výhrad dar života svých

Na slovíčko

četných dětí, které pak Bohu stejně nezištně a velkoryse obětovali. Ale osvědčovali svou obětavou lásku také vůči bližním a prokazovali jim před zraky dětí a ve spolupráci s nimi nevšední charitativní služby. Přejichod z takové rodiny do semináře nebo řehole byl o to snazší, že duch a řád těchto rodin byl sám v sobě přímo příkladem společného života spojeného s Bohem a v Bohu. Jak velkou službou a darem církvi i světu je život takových opravdu svatých rodičů! Jak velký je podíl těchto rodičů na dobru a svatosti, kterou dále šíří jejich Bohu zasvěcené děti! Příklady rodin, v nichž došlo takřka k hromadnému povolání k duchovnímu životu, vlastně napovídají, že těch, které Bůh k sobě volá, je ve skutečnosti více než těch, které nepovolává. Jak velice záleží na tom, aby jeho svaté semeno nepřišlo nazmar, jestliže ho rodinné prostředí nepodporuje, nýbrž spíše dusí! Pastorační povolání má svůj základ v pastorační rodině

Sourozenci Bernardinioví při beatifikaci svých rodičů před bazilikou sv. Petra

a ta začíná odpovědnou přípravou mladých lidí na plné a odpovědné přijetí vznešeného a významného rodičovského povolání.

Možná, že se někomu budou zdát jmenované příklady nedostížné, nebo dokonce přehnané. Tyto svaté rodiny však nedělaly nic jiného, než že přinášely samy sebe v oběť životou, svatou a Bohu milou. Nikdy si nemyslely, že dělají

něco mimořádného. Prostě se nepřízpusobily tomuto světu, dovedly rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohumilné a dokonalé. Svátostné prostředky se ukázaly jako dostačující, aby v jejich síle překonaly všechny těžkosti s tímto všeobecným křesťanským posláním spojené. Kdybychom toho dosáhli v našich rodinách aspoň z 10 %, asi by semináře nestačily pojmut všechny adepty.

Ale musely by to být takové kněžské semináře a takové řehole, které jsou opravdovou školou svatosti. Povolání k duchovnímu životu je v první řadě povoláním k „profesionální svatosti“. Už svatý Alfons z Liguori si však stěžoval: „Kolik mladých vstoupilo do semináře jako andělů, a v krátkém čase se z nich stali démoni!... A je známo, že v seminářích může vládnout zlo a pohoršení ve větší míře, než to vědí biskupové, protože ti jsou často nejméně informováni.“⁽¹⁾

Není tomu tak, že vymírající kláštery a prázdné semináře strádají od té doby, co v nich vymřel onen duch, který kdysi do nich přitahoval takové počty, že ani nemohly vyhovět všem zájemcům? Proč by lidé opouštěli svět, aby ho pak v nemenší míře našli tam, kde očekávali nejhlubší setkání s Bohem? Kdyby Bůh plnil semináře, kde povolání nenacházejí své autentické naplnění, rozmnožoval by přípravu těch, kteří jsou spíše hrobaři života opravdového svatého, jak mezi povolanými, tak následně i mezi ostatními věřícími. Stojí za povšimnutí, jak ubylo kněžských povolání právě od té doby, co se nejruznějším způsobem stírá rozdíl mezi svátostným a všeobecným kněžstvím, co jsme zrušili výrazně oddělené kněžství, laické „zaskakování“ za kněze se stalo samozřejmostí a mnoho kněží splynulo s civilním prostředím opticky i duchovně. Je naléhavě třeba vrátit kněžství jeho autentickou tvář, vnější i vnitřní: „Otče, nejsou ze světa, posvěť je v pravdě, aby láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich a abych i já byl v nich.“

⁽¹⁾ *Obras ascéticas*, t. 2, BAC, Madrid, 1954, p. 19 (t.n.).

Pondělí 16. 5. 2011: 6:05 Octava dies 6:35 Obnova víry 7:05 Kamčatka krásná neznámá 8:00 P.S. Mons. Cikrle 8:25 Léta letí k andělům: P. Josef Koláček, SJ 8:50 Indická tvář Dona Boska [P] 9:20 Pohádka o valašských frgálových princeznách 9:30 Průmyslové muzeum Mladějov 10:45 Ekoauto (17) 11:00 Noekreace 11:10 Noeland (40) 11:45 O červeném motoráku 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Ondrášek [P] 14:30 Příroda a Natura 2000 14:55 Bez hábitu: Vincentini [P] 16:00 H2Onews 16:10 V posteli chit-chat (10) 17:00 NOEparáda [L] 17:55 Exit 316: Stres [P] 18:30 O mašince s vonavým kouřem [P] 18:45 Rusko, můj dětský sen 19:25 Přejeme si... 19:45 H2Onews 20:00 Transport [P] 20:35 Největší kuriozity Evropy - 1. část [P] 21:25 Na koberečku [P] 21:35 Matčiny slzy 22:00 Noční univerzita - Hospice a umění doprovázet (3) 22:40 Dopisy z rovníku 23:20 Noekreace.

Úterý 17. 5. 2011: 6:15 Večer norské hudby k 100. výročí úmrtí E. H. Griega 7:35 Don Rua - Nástupce 7:55 Cesta k andělům: Jiří Stivín 8:45 Pohádka o zámku [P] 9:20 Člun 9:35 Divadélko Bubáček (13) 10:30 Noční univerzita 11:10 Návrát orla skalního do české přírody 11:45 Mašinky 12:05 Platinové písničky (42) 12:35 Kamčatka krásná neznámá 13:10 K Teen cez pervitín 13:25 Jak potkávat svět (2) 14:25 Noemova pošta 16:00 H2Onews 16:30 Barcelona [P] 17:15 Byl člověk poslaný Bohem, jeho jméno bylo Jan 17:30 Ve jménu Ježíše 17:55 Noeland (40) 18:30 Mašinky (6) [P] 18:40 Zikův svět zvířat 19:10 Noekreace 19:20 Dar z Medugorje 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Misijní magazín (9) [P] 21:00 Po stopách Ježíše Krista [P] 21:25 Léta letí k andělům 21:50 Noeviny 22:10 U NÁS (43) 23:10 100 let od blahoslavení sv. Zdislavy v Křižanově 0:05 Hlubinami vesmíru s prof. Zdeňkem Stuchlíkem 0:45 Matčiny slzy.

Středa 18. 5. 2011: 6:20 Bez hábitu: Vincentini 7:30 CHKO České středohoří: Milešovka 7:55 Noeland (40) 8:25 Pro vita mundi: Petr Chromčák 9:10 Ekoauto (17) 9:30 Transport 10:05 Po stopách Ježíše Krista (8) 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:05 Přírodní zářky Evropy (1. díl) 13:00 Rusko, můj dětský sen 14:05 Na koberečku 14:30 Dětská Bible 14:45 Obnova víry 17:00 GOODwillBOY VI. (10) [P] 17:40 Prostřelený klobouk na Žvahově 17:55 Octava dies 18:30 Mašinky (7) [P] 18:40 U NÁS (43) 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 BET LECHEM: Roberto Scavino [P] 20:15 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet - Jen pět chlebů 21:20 Junáci z prachu 21:45 H2Onews 22:00 Tygři oceánů (12) [P] 22:40 Moja planéta:

Slovo 22:50 Noekreace (87) 23:30 Horské a podhorské oblasti 0:10 Klapka s... (23. díl).

Čtvrtek 19. 5. 2011: 6:15 Rusko, můj dětský sen 7:05 Dechovka 7:35 Cesty za poznáním 8:00 Dar z Medugorje 8:20 Po stopách Ježíše Krista 8:45 Jak potkávat svět (2) 9:50 Noemova pošta 12:00 Polední modlitba [L] 13:30 Generální audience papeže Benedikta XVI. 14:00 Průmyslové muzeum Mladějov na Moravě 14:25 Pro vita mundi: Petr Chromčák 15:00 Indická tvář Dona Boska 15:15 Noekreace 15:25 Don Rua - Nástupce 15:45 Hornolidečko - Študlov 16:15 Misijní magazín (9) 17:10 Putování modrou planetou 17:45 Joint náš každodenný [P] 18:00 Zikův svět zvířat 18:30 Mašinky [P] 18:40 Cesta k andělům: Jiří Stivín 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Modlitba se zpěvy z Taizé [P] 20:50 Přejeme si... 21:10 P.S. [P] 21:35 Noeviny 21:50 Pohádka o valašských frgálových princeznách 22:05 Byl člověk poslaný Bohem, jeho jméno bylo Jan 22:15 Octava dies 23:50 Člun 0:25 GOODwillBOY VI.

Pátek 20. 5. 2011: 6:20 Noekreace 6:30 NOEparáda 7:20 Horské a podhorské oblasti 7:45 Cesta k andělům: Jiří Stivín 8:50 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet - Jen pět chlebů 11:15 Ve jménu Ježíše: Canterbury 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si... 12:25 Joint náš každodenný 12:35 BET LECHEM: Roberto Scavino 12:50 Matčiny slzy 13:15 Ondrášek 15:05 CHKO České středohoří: Milešovka - Velemin a okolí 15:25 Rusko, můj dětský sen 16:00 Noeviny 16:15 Pohádka o zámku 16:35 Dar z Medugorje 16:55 Po stopách Ježíše Krista (8. díl) 17:20 Tajemství mokrého ticha 18:00 Noeland (40) 18:30 Mašinky (9) [P] 18:45 JuniorTV Kopřivnice (16) 19:05 GOODwillBOY VI. 19:45 H2Onews [P] 20:00 Kulatý stůl [L] 21:35 Na koberečku (106) 21:45 Dětská Bible 22:05 Nedělní čtení: 5. neděle velikonoční [P] 22:35 Přejeme si... 22:55 Misijní magazín (9) 0:10 Tygři oceánů (12) 0:50 Kamčatka krásná neznámá 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Vážení čtenáři, z důvodu stále se rozrůstající programové nabídky TV NOE jsme nejdříve přistoupili ke změně písma, abychom celý program TV NOE vtěsnali do vymezeného prostoru. Toto opatření již nebylo dostačující a velikost použitého písma se dostávala pod únosnou a čitelnou hranici. Z tohoto důvodu jsme po dohodě s vedením TV NOE přistoupili k uveřejňování zkrácené verze programu. Celý program TV NOE naleznete na internetové adrese www.tvnoe.cz a je také pravidelně zveřejňován na obrazovkách TV NOE mezi jednotlivými pořady. Děkujeme za pochopení.

Redakce Světla

Poselství Královny míru Mirjaně

Drahé děti! Bůh Otec mě posílá, abych vám ukázala cestu spásy, neboť On, děti moje, vás chce spasit a ne

odsoudit. Proto vás jako Matka shromažďuji kolem sebe, protože vám chci svou mateřskou láskou pomoci, abyste se osvobodili od spíný minulosti a začali žít znovu a jinak. Zvu vás, abyste v mém Synu vstali z mrtvých. Vyznáním hříchů (zpovědí) se zřeknete všeho toho, co vás vzdalovalo od mého Syna a činilo váš život prázdným a neúspěšným.

Řekněte srdcem „ANO“ Otcí a vykročte na cestu spásy, na kterou vás zve skrze Ducha Svatého. Děkuji vám. Já se zvláště modlím za pastýře, aby jim Bůh pomáhal být s vámi celým srdcem.

Medžugorje 2. května 2011

Sobota 21. 5. 2011: 6:15 Misijní magazín (9) 7:15 Don Rua - Nástupce 7:35 BET LECHEM: Roberto Scavino 7:50 Ve jménu Ježíše (20) [P] 8:15 Divadélko Bubáček (13. díl) 8:30 Noeland (40) 9:00 Zikův svět zvířat 9:30 NOEparáda 10:20 JuniorTV Kopřivnice 10:40 GOODwillBOY VI. 11:20 Godzone in the streets 2010 12:25 Nedělní čtení 12:55 Přejeme si... 13:15 Barcelona 13:45 Modlitba se zpěvy z Taizé 14:45 P.S. 15:10 Člun 15:25 Dechovka 16:00 H2Onews 16:10 Hlubinami vesmíru s prof. Zdeňkem Stuchlíkem 1. díl 17:30 Obnova víry 18:00 Děhylovský potok - Štěpán, ptačí oblast Poodří [P] 18:45 Po stopách Ježíše Krista (8) 19:10 Indická tvář Dona Boska 19:25 Nedělní čtení: 5. neděle velikonoční 20:00 Každý rok je v Praze jaro [P] 21:00 Pro vita mundi: P. Jan Vallo 21:35 Galapágy, peklo nebo ráj? [P] 22:50 Byl člověk poslaný Bohem, jeho jméno bylo Jan 0:05 Ondrášek.

Neděle 22. 5. 2011: 6:15 Nedělní čtení 6:45 Joint náš každodenný 6:55 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet - Jen pět chlebů 8:05 Obnova víry 8:30 Dar z Medugorje 9:00 Rusko, můj dětský sen 10:00 Srdce pro Bangladéš 10:30 Mše svatá z kostela Nanebevzetí Panny Marie v Novém Jičíně: s prvním svatým přijímáním dětí [L] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:25 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:05 Dechovka [P] 13:40 Každý rok je v Praze jaro 14:45 Umučení Ježíše Krista 16:00 Mše svatá u kostela Božího milosrdenství ve Slavkovicích. [L] 17:35 Zikův svět zvířat: Vzácni a vyhynulí [P] 18:00 Ve jménu Ježíše (20) 18:25 Noeland (40) [P] 19:00 Divadélko Bubáček (13) [P] 19:10 Zpívá CELÁ rodina 19:25 Noekreace (88) [P] 19:35 Přejeme si... [P] 20:30 Octava dies (624. díl) [P] 21:00 Janáčkův máj 2010 [P] 22:25 Kain jsem i já 22:30 Studio Jan Pavel II.: II. studio 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:45 Nedělní čtení.

Liturgická čtení

Neděle 15. 5. – 4. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 2,14a.36-41

Ž 23(22),1-3a.3b-4.5.6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.* Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: 1 Petr 2,20b-25

Ev.: Jan 10,1-10

Slovo na den: *Do ovčince dveřmi.*

Pondělí 16. 5. – svátek sv. Jana Nepomuckého

1. čt.: Řím 8,31b-39

Ž 69(68),5ab.7ac+8.15bc+31

Odp.: 14c (*Vyslyš mě, Bože, ve své veliké lásce!* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Mt 10,17-22

Slovo na den: *V tu chvíli vám bude dáno.*

Úterý 17. 5. – ferie

1. čt.: Sk 11,19-26

Ž 87(86),1-3.4-5.6-7

Odp.: Ž 117(116),1a (*Chvalte Hospodina, všechny národy!*)

Nebo: *Aleluja.*

Ev.: Jan 10,22-30

Slovo na den: *Nikdo mi je nevyrvé z rukou.*

Středa 18. 5. – nez. pam. sv. Jana I.

1. čt.: Sk 12,24-13,5a

Ž 67(66),2-3.5.6+8

Odp.: 4 (*At' tě, Bože, velebí národy, at' tě velebí kdekterý národ!*)

Nebo: *Aleluja.*

Ev.: Jan 12,44-50

Slovo na den: *Neříšel jsem, abych svět soudil.*

Čtvrtek 19. 5. – ferie

1. čt.: Sk 13,13-25

Ž 89(88),2-3.21-22.25+27

Odp.: 2a (*Naveky chci zpívat o Hospodinových milostech.*)

Nebo: *Aleluja.*

Ev.: Jan 13,16-20

Slovo na den: *Služebník není víc než jeho pán.*

Pátek 20. 5. – nez. pam.

sv. Klementa Marii Hofbauera nebo sv. Bernardina Sienského (na Moravě: památka sv. Klementa Marii Hofbauera)

1. čt.: Sk 13,26-33

Ž 2,6-7.8-9.10-11

Odp.: 7b (*Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 14,1-6

Slovo na den: *Cestu, kam já jdu, znáte.*

Sobota 21. 5. – nez. pam.

sv. Kryštofa Magallanese a druhů (v brněnské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Sk 13,44-52

Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4

Odp.: 3c (*Užřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)

Nebo: *Aleluja.*

Ev.: Jan 14,7-14

Slovo na den: *Já odcházím k Otcí.*

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory nabízí ve dnech **4. 6. – 9. 6. 2011 POBYTOVÝ KURZ ANGLICKÉHO JAZYKA** pro chronické začátečníky nebo velmi mírně pokročilé – **Marianum, Janské Lázně, cena: 3690 Kč** (zahrnuje ubytování, plnou penzi a služby lektora). **Informace a přihlášky:** Biskupství královéhradecké, Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel. 495 063 661, mobil 737 215 328 • e-mail: dcs@diecezehk.cz • www.dcskhk.cz.

Duchovní centrum na mariánském poutním místě na **Vranově u Brna** pořádá **poslední víkend v květnu** (27. 5. večer – 29. 5. oběd) **DUCHOVNÍ OBNOVU PRO MARIÁNSKÉ ČTITELE**, kterou vede **P. Prokop Patrik Maturkanič CFSsS**. Srdečně Vás zveme. Panna Maria Vranovská Vám žehná a vyhlíží Vás!

verité

VÉRITÉ
Konviktská 16, 110 00 Praha 1

Cestovní agentura zaměřená na poutě do Medžugorje má termíny poutí v roce 2011:

- 7. 6. - 14. 6. Seslání Ducha svatého (2480 Kč+45 €)
- 21. 6.-28. 6. 30. výročí zjevení P. Marie! (2480 Kč+45 €)
- 12. 7.-19. 7. P. Maria Karmelská* (2480 Kč+45 €)
- 30. 7. - 7. 8. Festival mládeže I.* (2580 Kč+60 €)
- 31. 7. - 7. 8. Festival mládeže II. (2480 Kč+50 €)
- 10. 8.-17. 8. Nanebevzetí P. Marie* (2480 Kč+45 €)
- 17. 8.-24. 8. Panny Marie Královny* (2480 Kč+45 €)
- 6. 9. -13. 9. Narození P.M.,Kříževac (2480 Kč+45 €)

* první den u moře. Ubytování je asi 15-20 min od kostela (900 m). Bohatý duchovní program, tlumočení zajištěno.

Přihlášky: VÉRITÉ, tel: 222 324 617, fax: 222 321 294, www.verite.cz, e-mail: cestovka@verite.cz

V pasovské zvonárně pana Rudolfa Pernerera v Bavorsku byl na Zelený čtvrtek odlit nový zvon na památku beatifikace papeže Jana Pavla II., která proběhla 1. května 2011 v Římě. **ZVON SV. ARCHANDĚLA GABRIELA** s tónem a2 váží 69 kg a jeho spodní průměr je 47 cm. Zvon byl přivezen 2. května 2011 ke katedrále sv. Víta v Praze.

Požehnání zvonu je připraveno na **22. května 2011 v 18.30 hodin** při pontifikální mši svaté **ve starobrněnské bazilice Nanebevzetí Panny Marie**

augustiniánského opatství v Brně. Právě tento mariánský chrám jako první v brněnské diecézi prohlásil papež Jan Pavel II. svým breve ze dne 6. 10. 1987 papežskou bazilikou s titulem „Basilica minor“. Nový zvon bude instalován do věže farního kostela Nanebevzetí Panny Marie v Křížanovicích u Bučovic.

Rodina Neposkvřené si dovoluje pozvat vás na **POUTNÍ SETKÁNÍ**, které se uskuteční **na Velehradě v sobotu 4. června 2011. Program:** 10.00 hod. promluva • 10.30 hod. pontifikální mše svatá • 14.00 hod. modlitba rozjímavého růžence • 14.30 hod. svátostné požehnání.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

14. – 21. KVĚTNA 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 15. 5.		PO 16. 5.		ÚT 17. 5.		ST 18. 5.		ČT 19. 5.		PÁ 20. 5.		SO 21. 5.	
Antifona	518	582	1708	1924	518	582	518	582	518	582	1722	1941	518	582
Žalm	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	518	582	1367	1528	518	582	518	582	518	582	1723	1941	518	582
Antifony	563	633	1368	1529	1167	1297	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364
Žalmy	1137	1264	813	914	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	563	634	1368	1529	570	641	573	645	577	649	1724	1942	583	656
Antifona k Zach. kantiku	563	634	1369	1530	570	642	574	645	577	649	1320	1534	583	656
Prosby	564	634	1711	1927	571	642	574	645	577	649	1724	1943	584	657
Závěrečná modlitba	564	635	1369	1530	571	642	1372	1533	578	650	1320	1534	584	1536
Modlitba během dne:														
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	564	635	1713	1930	571	643	574	646	578	650	581	654	584	657
Závěrečná modlitba	564	635	1369	1530	571	642	574	646	578	650	581	653	584	657
Nešpory:														
Hymnus	517	581	517	581	1369	1531	517	581	517	581	1727	1946	517	581
Antifony	561	632	565	636	1371	1532	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1715	1932	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	561	632	565	636	1371	1532	572	644	575	647	579	651	1730	1949
Ant. ke kant. P. M.	562	632	566	637	1371	1533	572	644	576	648	579	651	1320	1535
Prosby	562	633	566	637	1718	1936	572	644	576	648	579	652	1731	1950
Záv. modlitba	564	635	564	635	1369	1530	571	642	1372	1533	578	650	1320	1534
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

UMUČENÍ JEŽÍŠE KRISTA • MODLITBY A MYŠLENKY

**Antonio Rosmini • Z italštiny přeložila Romana
Kestlerová**

Antonio Rosmini (1797–1855), kněz a filosof, byl v roce 2007 blahorečen. Po životních úskalích a též domácím vyhnanství v době vzniku italského státu, už jako zakladatel společenství řeholníků, sepisuje jednoduché meditace o Kristově utrpení. A tak doslova v zázračných bouřích lásky hledíme do Kristových ran, které nás uzdravují: z nepřiznaných dvojakostí a málo statečných váhání.

Refugium Velehrad-Roma s. r. o.

Brož., 105x200 mm, 84 stran, křídový papír, 120 Kč

STRUČNÉ DĚJINY BYZANTSKÉ LITURGIE

Robert F. Taft • Z angličtiny přeložil Tomáš Mrňávek

Liturgie na Východě představuje zjevení Boha. Je výsostným prostorem setkávání člověka s ním: tajemství jsou zde skutečně viditelná, a to očima, které proměnila víra. Autor se v této knize snaží vystopovat původ tradice byzantského obřadu během období, v němž se vytvářela a které trvalo od založení do zániku Byzance (395–1453).

Refugium Velehrad-Roma s.r.o.

Brož., 142x205 mm, 96 stran, 110 Kč

V SOUHŮVĚZDÍ SLÁVY

**Vybral a z angličtiny přeložil Josef Hrdlička • Doslov Mojmir
Trávníček**

Hovoříme-li o anglických metafyzických básnících, jimž je věnován průkopnický výbor Mons. Josefa Hrdličky, nechceme a nemůžeme je chápat jako školu, jako vyhraněnou básnickou skupinu nebo organizované hnutí. Výbor přináší nejen jádro metafyzické poezie autorů katolických i anglikánských (rozhoduje básnická kvalita a duchovní ryzy), ale uvádí ji i v širším kontextu.

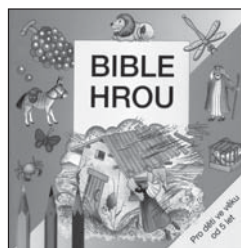
Karmelitánské nakladatelství

Váz., 112x150 mm, 104 stran, 189 Kč

BIBLE HROU

**Leena Laneová - Gillian Chapmanová • Z angličtiny přeložila Marta
Hudoušková**

Knihka přináší dětem od 5 let nejen biblické příběhy a modlitby, ale také hádanky, hlavolamy a další zábavné činnosti, které s biblickými příběhy souvisejí.

Je to pomůcka, která dětem pomůže poznávat Bibli zajímavým způsobem a současně je přivádí ke čtení skutečného textu Bible a poznávání Ježíše. Za jednotlivými příběhy je vždy uveden odkaz na text Bible.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 190x190 mm, 192 stran, 249 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.